

KATOLIŠKI MIŠIJSKI

LAS MISIONES CATOLICAS

AGOSTO

1975

AUGUST

DECLARACIONES DEL EPISCOPADO DE ZAIRE

(DE "CRITERIO", BUENOS AIRES, MARZO DE 1975)

(Continuación.)

B) Obras médicas, caritativas y sociales

1. El episcopado declara que la Iglesia católica sigue dispuesta a proseguir, en diálogo con las autoridades del país, su amplia contribución en la medida de sus medios.

2. El personal eclesiástico y religioso empleado por el Estado será tratado de conformidad con su estatuto propio y no será obligado a aceptar ninguna doctrina o práctica contraria a su fe, como nos lo garantizó el presidente de la República el 14 de enero de 1975.

3. En la línea de la pastoral de conjunto, el episcopado declara que continúa firme en la opción fundamental de desprender progresivamente a la Iglesia-institución de la gestión de lo temporal.

En consecuencia, el personal eclesiástico y religioso comprometido en estas obras procurará asociarse cada vez más estrechamente laicos capaces y los preparará para asumir esa responsabilidad.

C) Contribución al desarrollo

1. El episcopado declara que la Iglesia católica, servidora del mundo, continúa dispuesta a aportar toda su contribución al desarrollo del país.

2. En lo que concierne a la Iglesia católica hará todo lo que esté en su poder para allanar las dificultades debidas principalmente a la falta de diálogo y promoverá, tanto como sea posible, una colaboración con las autoridades oficiales.

3. El episcopado pide que el personal eclesiástico y religioso comprometido en acciones para el desarrollo del Estado, sea tratado de conformidad con su estatuto propio y no sea obligado a aceptar ninguna doctrina o práctica contra su fe, como nos lo aseguró el presidente de la República el 14 de enero de 1975.

4. Igualmente, en este campo se suscitará la colaboración de laicos capaces a los que se preparará progresivamente para asumir las responsabilidades.

(Sigue.)

Dragim naročnikom v Argentini!

Kot smo že v zadnji številki prosili, prosimo tudi tu: prispevajte po možnosti v tiskovni sklad „Katoliških misijonov“!

Stroški izhajanja lista so pred kratkim narasli na več kot 100 %, zato drugi listi upravičeno dvigajo naročnino že sredi leta; mi se zadovoljimo s prostovoljnimi darovi, zlasti tistih, ki naročnine še niso poravnali.

Lepo se priporoča

uprava „Katoliških misijonov“

LJUBOSUMNOST

Koliko družin razbije ljubosumnost. Pa uniči tudi nešteto dobrih del. Pred ljubosumnostjo hodi zagledanost vase, za njo pa prihajata zavist in strah.

Tudi v Cerkvi se včasih nekaj podobnega godi. Stare krščanske cerkve so kdaj pa kdaj ljubosumne na misijonarje. Škofija je v strahu, da bi dala preveč duhovnikov v misijone; župniki so v strahu, da bi misijonarji ob svojih predavanjih od ljudi ne nabrali preveč denarja. Ljudje prigovarjajo: zakaj v misijone, ko je pa doma „misijon“. In to še potrjujejo moderni razlagalci misijskega dela, češ da je misijon povsod: v Ljubljani, Torontu, Buenos Airesu, Parizu in Trstu in zato ni treba hoditi v Afriko ali Azijo. Saj je drugi vatikanski koncil izjavil in se vse doslej ponavlja, da je Cerkev misijonarska in to v aktivnem in pasivnem pogledu.

Naj jemljemo besedo misijon v najširšem ali najožjem pomenu, ostane dejstvo, da je vendarle razlika med deželo, kjer je Cerkev že stoletja vsidrana, in med deželo, kjer Cerkev nikoli ni bilo in je še danes ni. In če se beseda „misijonarsko delo“ omeji na to zares „misijonsko“ ozemlje, ne more nihče zameriti.

Ni da bi se pravdali za pojme. Glejmo stvarnost. In misijonarji v Afriki in Aziji se te stvarnosti dosti dobro zavedajo. In boli, če je v Cerkvi, iz katere so izšli, strah, da ne bi preveč dali misijonom.

Že Pij XI. je zatrdil, da se bo krščansko prebujala le tista škofija, ki bo delala tudi za misijone. In da bo oživela le tista redovna družba, ki se bo, kot moderno rečemo, angažirala za misijone.

Misiolog Bühlmann trdi: „Tisti, ki se najbolj goreče zavzemajo za misijone, tudi domači cerkvi izkazujejo največ uslug.“ P. Gheddo pa še bolj drzno ugotavlja: „Oporekanje in zapcslenost s samim seboj je v obratni meri večje ali manjše, kolikor je več ali manj misijonska posamezna Cerkev.“ Kjer je zaljubljenost vase, je tudi veliko problemov s samim seboj. To vedo psihologi, ki ljudem z večnimi problemi svetujejo, naj se posvete karitativnemu delu. V škofiji, kjer bo veliko misijskega prizadevanja, ne bo toliko problemov, ker v njej ne bo nekakega katoliškega narcizma, ampak katoliška širina, ki pa vedno ogreva in zdravi. Čim več misijskega duha, tem več globokega krščanskega življenja. To ni knjižna modrost, ampak izkustvo Cerkve.

Ljubosumnost pa je kakor slana, ki požge vse: misijonsko delo in tudi pristno krščansko življenje.

Zato smo lahko toliko bolj veseli, da se v slovenskem narodu, tako v domovini kakor v tujini prebujata misijonska zavest. To je znamenje poglobljanja, znamenje, da gremo pristnosti nasproti, upanje, da ne bomo v ljubosumnem drobnjakarstvu ohromili svoje Cerkve.

F S

NOVE MOČI ZA MADAGASKAR SAD BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

Baragovo misijonišče in posebno njegov Misijonski zavod, Slovenska vas, v kateri stoji, vsa slovenska skupnost v Argentini in slovensko izseljenstvo sploh je v veselem pričakovanju:

Nova maša Petra Opeka CM in njegov ponoven odhod v misijone na Madagaskar.

Misijonsko slovo Radota Sušnika, ki tudi odhaja tja.

Prihod misijonarja Francita Buha, ki je pred osmimi leti sprožil pohod slovenskih moči na Madagaskar, poslan tja iz Baragovega misijonišča.

Odhod treh študentov, abiturientov, gojencev Misijonskega zavoda v njem, za tri leta tjakaj, v pomoč našim misijonarjem.

Naj v naslednjem kratko obrazložimo te razveseljive pojave.

NOVA MAŠA PETRA OPEKA

Bralci „Katoliških misijonov“ ga že poznajo, saj je že dve leti deloval na Madagaskarju. Izšel je iz številne Opekove družine, ki se je po tragediji pred tridesetimi leti preko taborišč v Avstriji priselila v Argentino in se naselila v Ramos Mejii pri Buenos Airesu.

Kot mlad fante je bil eden prvih gojencev Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča pri Buenos Airesu, kjer je opravil višje razrede ljudske šole in nižje srednje šole. Ker za študij četrte in pete gimnazije v Baragovem misijonišču tedaj še ni bilo učnih moči in možnosti, zato je tedanje četrtošolce Baragovo misijonišče zaupalo v nadaljnjo šolanje in vzgojo družbenemu vzgojnemu zavodu v Escobarju pri Buenos Airesu. Tam je Pedro, kakor so ga v kasteljanščini klicali, končal srednjo šolo in vstopil v Misijonsko družbo ter se najprej kot mladi lazaristovski kandidat formiral duhovno in študijsko pod vodstvom argentinskih sobratov, a vedno v sklopu misijonske akcije Baragovega misijonišča.

A kmalu so njega in istočasno vstopivšega Radota Sušnika iz Baragovega misijonišča napotili k slovenskim sobratom v Ljubljano, kjer je Opeka dovršil filozofske študije na ljubljanski teološki fakulteti, nato pa že odšel na Madagaskar, v pomoč novonastajajočemu slovenskemu misijonu tamkaj. Kot študent je vsake počitnice namreč pomagal očetu, gradbeniku pri zidanju in se tako usposobil za tovrstna dela. Prav tedaj so naši sobratje začeli v Vangaindrano z zidanjem nove misijonske postaje in jim je Peter Opeka prišel zelo prav tako-rekoč kot zidarski mojster, saj je on vodil vsa gradbena dela. Kajpada je Petra gnala na Rdeči otok v misijone pred vsem misijonska zavzetost, ki se je je navzel pred vsem v Baragovem misijonišču, pa tudi sicer v svojem duhovnem zorenju; šel je tja pred vsem, da bi se skupaj s pripravljanjem na duhovništvo že tudi vživljal v malgaškega člo-

veka in v stiku z njim že vsaj v malem izvajal svoj misijonski apostolat. Njegovo dvoletno življenje tamkaj je bilo zares plodonosno ne le zato, ker je skoraj dogradil misijonsko hišo (ki jo je potem dokončal laični gradbenik-misijonar Lovro Štanta iz Mirna pri Gorici), ampak je zlasti s svojim blagodejnim vplivom kot športnik, družabnik in idealist med malgaško mladino odločilno pomagal pri formaciji nove krščanske generacije v misijonu.

Kot omenjeno, je po dveh letih moral pustiti svoje drage Malgaše in je šel študirat nazaj v Evropo, to pot teološke vede, deloma v Ljubljani, pred vsem pa v Parizu, kjer jih zdaj dokončava. Posvečenje bi rad doživel v Argentini in novo mašo v krogu svojih domačih in rojakov, izmed katerih je izšel, v cerkvi Marije Kraljice v Baragovem misijonišču sredi Slovenske vasi pri Buenos Airesu. Novomašnik misli v naslednjih mesecih spet oditi na pot tja, kamor ga vleče srce in misijonska vnema, med Malgaše, kjer bo kot karizmatik in moderni misijonar, čudovito in vsestransko obogaten v znanju in spoznanju, krepko zaoral v misijonsko ledino in kjer ga ne le Malgaši, ampak tudi slovenski misijonarji z velikim veseljem pričakujejo.

ODHOD RADOTA SUŠNIKA V MISIJONE

Pot Radota Sušnika do misijonskega poklica je podobna kot Opekova, čeprav ne čisto enaka. Rojen je bil še v begunskih taboriščih in je po rojstvu po državnosti prav za prav Avstrijec. Družina se je po begunstvu naselila v Argentini in si kmalu pozidala v Slovenski vasi hišico, kjer še sedaj živita Radotova oče in mati, ena sestra in dva brata, dočim je ena sestra redovnica v družbi slovenskih šolskih sester, druga poročena v Slovenski vasi in en brat tudi poročen tamkaj. Istočasno s Petrom Opekom je bil med prvimi, ki je iz Slovenske vasi postal gojenec Misijonskega zavoda.

Njegova pot skozi študij in vzgojne faze, smo rekli, je bila domala ves čas enaka Petrovi, samo da Rado ni šel po filozofiji v Ljubljani na Madagaskar, ampak je neprekinjeno naprej študiral tudi teologijo in bil pred dvema letoma v Ljubljani posvečen v duhovnika ter imel novo mašo v fari Sušnikovih staršev v Cerkljah pri Kranju, potem pa slovesno ponovitev v sredi svojih domačih v Slovenski vasi v Argentini. Po končanih počitnicah se je povrnil v Ljubljano, kjer je še dokončal zadnje izpite, obenem pa že imel lep vzgojni delokrog med gojenci-kandidati slovenskih lazaristov v Jugoslaviji, delujoč pred vsem v št. Jakobu ob Savi.

Po dveh letih duhovništva so mu predstojniki dovolili, da uresniči svojo miadostno željo in cilje Misijonskega zavoda in gre misijonarit na Madagaskar, ki je tudi zanj takorekoč „obljubljena dežela“. Pred odhodom pa bo kajpada obiskal še svoje najožje domače, ki v Argentini žive in bo tudi sodeloval pri mašniškem posvečenju in novi maši tovariša Petra Opeka, s katerim bo potem tudi zaoral v malgaško zemljo kot delavec v misijonskem vinogradu Gospodovem.

MISIJONAR FRANCI BUH NAS BO OBISKAL

Po osmih letih nepretrganega delovanja na Madagaskarju obišče prvič rojake v izseljenstvu misijonar, ki je začetnik takozvanega slovenskega misijona na Madagaskarju.

Ni bil on prvi, ki je odšel tja; že pred nekako 40 leti je tam, žal, radi prezgodnje smrti le nekaj let, deloval misijonski brat Obreza, tudi lazarist. Pa tudi ni gospod Buh prvi, ki bi po vojni odšel tja, kajti že nekaj let pred njim je šel tja misijonarit spet lazarist Ivan Štanta, ki še sedaj tam deluje, a v drugem področju Južnega Madagaskarja, v sosednji škofiji. Tudi od misijonark, slovenskih usmiljenk sta bili pred njim tam že dve, s. Marjeta Mrhar in s. Danijela šeme (katera je prav letos po devetih letih morala otok zapustiti radi boleznii).

Prav Marjeta Mrhar je bila tista, ki je prigovarjala Baragovemu misijonišču, kakor tudi Misijonski družbi in škofom v domovini, naj bi si Slovenci izbrali pred vsem Madagaskar kot področje svoje misijonske dejavnosti. Baragovo misijonišče je spoznalo v tem možnost, ki mu jo ponuja božja roka, in je med sobrati v izseljenstvu in doma začelo utirati pot ideji. In je tudi žrtvovalo prvega duhovnika, prav Francita Buha, ki je tedaj deloval v Slovenski vasi in so ga ljudje imeli zelo radi. In tedaj 40-letni France Buh je povabilo veselo sprejel, saj je že v družbo vstopil z namenom, da si utre pot v misijone, pa so mu razmere vojnega časa to otežile, da se mu je mogla želja šele malo pozno, a ne prepozno izpolniti.

In odšel je in je že osem let tam, trenutno misijonar na misijonu Vondrozo v področju, ki mu pravimo „slovenski misijon“ zato, ker so se za pošiljanje misijonarjev tjakaj odločili ne le slovenski lazaristi doma in po svetu, ampak tudi vsi trije slovenski škofje, ki imajo res zdaj tudi vsi že svoje misijonarje-duhovnike tamkaj. Poleg tega so šle na delo tjakaj že štiri slovenske usmiljenke in dva laična misijonarja.

In ta pionir „slovenskega misijona“ pride zdaj na novo mašo novega malgaškega misijonarja Opeka, zraven pa tudi malo na oddih in osvežitev, pa zahvalit se osebno misijonskim dobrotnikom po svetu ter se priporočit za nadaljnjo pomoč. Veseli ga bomo sprejeli povsod, zlasti mi v Baragovem misijonišču in v Slovenski vasi sploh, saj je „naš“ misijonar...

TRIJE MLADCI – MISIJONARJI

Ni povsem novo, da odhajajo tako mladi ljudje, kot so trije abiturienti Misijonskega zavoda, v misijone. Še mlajša, okrog 17 let stara sta odšla že pred več kot 40 leti v azijske misijone salezijanec Pavel Bernik, ki še sedaj tam deluje v Indiji, in salezijanski brat Joško Kramar, ki je deloval v Burmi, a sedaj deluje na katoliških Filipinih, (ki jih mi ne smatramo več za misijonsko področje v našem pomenu besede „misijoni“). Seveda, oba sta bila že vsaj redovniška kandidata in je

bila za njima cela družba ter sta prišla v svoje družbeno okolje, čeprav v Aziji.

Novo v slovenski misijonski akciji pa je, da se trije 18 letniki, ki komaj srednjo šolo končajo, prekinivši svoje študije, podajo na delo v misijone, za tri leta vsaj. Morda je to precej edinstveno v cerkveni misijonski akciji sploh. Gre do na pomoč slovenskim misijonarjem na Madagaskarju in sprejel jih je kot čisto uradne sodelavce tamkajšnji škof v Farafangani, za njimi pa stoji Baragovo misijonišče s svojim Misijonskim zavodom, ki ima prav namen vzgajati in pošiljati v misijone ne le duhovnike in brate laike, ampak tudi laike sploh, študente in izobražence, v kolikor morejo biti koristni za razvoj Cerkve v misijonih.

Ti naši trije mladi „misijonski junaki“ pa ne gredo v misijone toliko kot pol izobraženci, ampak bolj kot rokodelci in apostoli zgleđa, pričevalci ljubezni Cerkve do malgaških bratov. Ne bodo oznanjali z besedo, saj se malgaščine niti učili ne bodo, oznanjali bodo z vsem svojim žitjem in bitjem, ljubeč ta malgaški svet v Kristusu, ker ga je najprej ljubil in ga še vedno ljubi Kristus. Zastavili bodo v rastoče postojanke slovenskih misijonarjev svoje delovne roke in žele, da se jim na njih v delu za malgaško Cerkev napravijo žulji, ki jih bodo pozneje kot stalni opomin nosili seboj v življenju, kakor koli jim bo potekalo kasneje.

Pa naj fantje sami spregovore, in sicer v intervjuvu, ki ga je uredništvo internega lista Misijonskega kolegija „Misijonski list“ objavilo v prav kar izišli številki.

1. *Najprej bi Vas prosili, da nam poveste svoja imena.*

Janko Glinšek, Tone Jemec, Fredi Žitnik. Vsi trije hodimo v šesto gimnazijo. To pomeni, da je to naše zadnje leto v Misijonskem zavodu.

2. *Najprej nas zanima, kako vam je nastala misel, da se za neka let posvetite misijonskemu delu?*

Naša odločitev je nastala pred več kot letom dni in predno smo se resno odločili, smo dobro premislili. Vse se je pričelo, ko smo se razgovarjali na igrišču med telovadno uro. Pogovarjali smo se namreč mi trije o tem, da v Misijonskem zavodu veliko govorimo o misijonskih problemih, kar je dobro, da se nam odpre obzorje v misijonski svet. Toda človeštvo ne potrebuje samo lepih besed, ampak več osebnih žrtev, ki bi pomagale graditi boljši svet. Vse to nam je bilo takrat pred očmi in nam je še danes.

3. *Ali ste se sami odločili, ali je „kdo“ na vas kaj vplival?*

Odločili smo se sami od sebe. Toda na našo odločitev je predvsem vplivalo naše osemletno bivanje v Misijonskem zavodu. Že od začetka nam je zavod odkrival vso misijonsko problematiko. S tem so nam bili vedno bližje problemi, ki se pojavljajo na misijonskih področjih. Zavedli smo se, da nismo samo mi na svetu, ampak da so tudi drugi, ki so še na slabšem položaju.

Mislím, da je to bil poleg milosti glavni vzrok naše odločitve. Želeli smo in tudi v bodoče želimo, da bi tudi naš Misijonski zavod sodeloval

pri gradnji boljšega sveta s tem, da skoči na pomoč našim bratom v stiski.

4. *S kakšnim namenom se podajate na to pot?*

Prvo vprašanje, ki nam ga je stavil g. Sodja, ko smo se odločili, da gremo na Madagaskar, je bilo: „Ali je to avantura?“ Vemo, da tudi drugi mislijo, da je to pač neke vrste avantura. Zato nam je g. Sodja rekel, da moramo pred Bogom in svojo vestjo biti gotovi, da gremo na Madagaskar iz čistega apostolskega namena. Potem se ne bomo ozirali na to, kaj bo kdo rekel, in bomo pogumno šli svojo pot naprej, pa četudi preko ovir!

Vsak izmed nas treh si mora biti na jasnem, zakaj prav za prav gre na Madagaskar. Vsak ve to, da ne gremo tja zato, da nam bodo stregli, ampak zato, da bomo mi drugim v pomoč.

5. *Ali Vam bo kdo pomagal kriti stroške?*

Brez dvoma je to ena izmed naših skrbi. Kje bomo dobili denar za potovanje, za orodje, itd., še mi nismo čisto na jasnem. Pričakujemo pa, da nam bodo naši sogojenci oziroma naš Misijonski krožek pomagal s kritjem stroškov.

Imamo pa tudi že nekaj denarja zbranega, sad naših prireditelj, srečolovov in predvajanja filmov, a nam še veliko manjka, da dosežemo to, kar imamo kot cilj. Prav to vprašanje je zastavil škof v Farafangani. In g. Sodja mu je obljubil, da prevzame našo finančno odgovornost Baragovo misijonišče z Misijonskim zavodom. A to ne pomeni, da smemo mi držati križem roke.

6. *Ali se že pripravljate, kako?*

Na Madagaskar mislimo odpotovati okrog meseca februarja; torej imamo še osem mesecev, da še kaj pridobimo, kar bi nam služilo tam. Vsak izmed nas se je že v čem izučil, tako je naprimer Fredi Žitnik zidar, Tone Jemec mizar, Janko Glinšek pa vodni inštalator in mehanik. Vsi trije se pa učimo konstrukcije pri gradbeniku Primožiču, ki je v tem doma.

Sedaj smo začeli pripravljati papirje za potovanje, kar je najbolj mučna točka.

7. *Kako boste potovali? Ali greste naravnost na Madagaskar?*

Potovati mislimo z ladjo, to pa iz dveh razlogov. Prvič, ker je bolj poceni, in drugič, ker lahko vzamemo več prtljage s seboj. Mislimo iti najprej v Južno Afriko, ker tja gre iz Buenos Airesa več trgovskih ladij. Od tam pa bi šli na kakšno lokalno trgovsko ladjo, da bi nas popeljala do našega cilja: Madagaskarja. V vsem tem, kar se tiče vožje, bomo bolj na jasnem, ko se bomo pogovorili z g. Buhom, ki bo kmalu prišel na obisk v Argentino.

8. *Ali boste na Madagaskarju vsi skupaj, ali boste ločeni? Kdo vas bo sprejel?*

Gotovo je, da bomo na Madagaskarju ločeni. Edinole, če bomo morali opraviti kakšno skupno delo, bomo skupaj. Delali bomo pa tam, kamor nas bodo poklicali in kjer bomo najbolj potrebni.

9. *Koliko časa mislite ostati tam?*

Na Madagaskarju imamo namen ostati tri leta. Za manj časa ni vredno, da gremo. Če bomo pa več časa ostali, to bo vsak ob pravem času odločil.

10. Ali znate dovolj jezika, da se boste mogli z domačini pogovarjati?

Na otoku govorijo dva jezika, malgaščino in francoščino. Malgaščine se ne mislimo učiti, ker za tri leta se nam zdi, da ni vredno. Pač pa se francoščine, ki jo na otoku govorijo predvsem študentje, učitelji, katehisti, moramo naučiti vsaj toliko, da bi nas razumeli. Ob tej priliki naj se zahvalimo zlasti prof. Mariji Babič in ostalima kanadskima akademikarkama za potrpljenje, ki ga imajo z našo francoščino.

Iz tega preprostega razgovora z bodočimi mladimi laičnimi misijonarji razvidimo, da res ne gre za kako avanturo, ampak za čisto resno odločitev tega primerka idealne moderne mladine, posvetiti Cerkvi in takozvanemu tretjemu svetu ne le nekaj lepih besed, ampak tri leta, najlepša leta svoje mladosti. Kajpada je ta podvig čisto gotovo tudi avantura, ki si jo bodo zapomnili za vse bodoče življenje in jim bo morda dala pečat tudi za nadaljnje misijonsko sodelovanje v zrelih letih, za kakršno pot se bodo pač potem odločili.

Naj objavimo tudi dopis farafanganskega škofa staršem teh bodočih laičnih misijonarjev, s katerim blagoslavlja njihovo misijonsko daritev:

Mgr. Victor Razafimahatratra
škof v Farafangani

14. junija 1975

Dragi gospodje Glinšek, Jemec, žitnik

Po posredovanju g. Sodje in njegovega prijatelja g. Buha sem prejel vaše pismo z 20. maja. Čutim se dolžnega, da Vam izrazim zanj svojo zahvalo, predvsem pa zahvalo za misijonskega duha Vaših otrok in za blagoslov, ki ste jim ga dali.

Bodite prepričani, da bodo Janko Glinšek, Anton Jemec in Fredi žitnik po prihodu k nam dobrodošli v Farafangani.

S ponovno zahvalo podeljujem blagoslov Vam, Vašim trem mladcem in Vašim družinam. Sprejmite moje zagotovilo, da sem v našem Gospodu v molitvah in simpatijah združen z Vami vsemi.

Victor Razafimahatratra

Opomba: pismo je bilo napisano v francoščini.

Mimogrede omenimo tudi razveseljivo novico, ki kot sad Misijskega zavoda tudi spada v naš list, da se četrti od absolventov Misijskega zavoda, Jaka Barle vrže naravnost v duhovniški in redovniški poklic, kajti istočasno ko bodo oni trije šli na Madagaskar, bo on vstopil v Misijonsko družbo svetega Vincencija Pavelskega, da se v njej preda popolnoma Gospodu v Cerkvi.

Bog daj, da bi se vsem štirim dragocenim sadovom Baragovega misijonišča vse najlepše posrečilo! Pa da bi tudi oba nova misijonarja Opeka in Sušnik srečno dospela v svoj misijonski delokrog, gospod misijonar Buh pa da bi se povrnil!

Slike bodočih misijonarjev bomo imeli veliko prilike objaviti v zvezi z misijonskimi slavji v Baragovem misijonišču v prihodnih številkah.

L.L. C.M.

PESEM VZDOLŽ KANALOV^v

ALI DRUGO POGlavJE „ZELENEGA TRIKOTNIKA“

o. JOŽE CUKALE DJ, Indija

*Na harfo Tvojih strun
sem napel svojo.
Kadar boš šel s prsti preko njih,
bo ob zvokih Tvojih melodij
tudi moja struna zabrnela.*

T a g o r e

Prvi del petletnega načrta je že pod streho. Veliki Julpia kanal je izkopan, poglobljen. Dobri stari Ganges že prinaša svoje rodovitne vode. Stotisoč kubičnih metrov prsti plodi rižna polja, hrani obubožane vrtove ali se pa spreminja v opeko po opekarnah. 500 delavcev je bilo na delu dva meseca. Nekoliko manj kopačev je zdaj zaposlenih na manjših jarkih, ki odvažajo tokove med polja in ribnike. Pred dvema dnevo-
ma je prišumel monsun. Zdaj ni več nevarnosti za povodnji, ker Ganges diha z morjem, njegovi rokavi in rekavčki pa sprejemajo in oddajajo rodovitno mastno vodo. Kraji tod okrog postajajo mali Pundžab ali Peterorečje. Oddaljeni prebivalci vasi ne hodijo več daleč na sever po sveto vodo, marveč jo v bakrene vrčke zajemajo prav blizu doma. Bengalija je pač del religiozne Indije. Staro prehaja v novo. Pesem upanja odmeva iz vasi, zakopanih pod krošnje kokosovih palm, banija-dreves in bambusovih grmov.

Pater Henrichs DJ je pustil vodstvo Šeba Kendra v Kalkuti in se popolnoma posvetil Zelenemu trikotniku. Dolge noči smo presedeli veterani iz Thakurpukurja in Raghampurja ter Kaurapurkurja. V začetku nam ni bilo čisto jasno, kako in kako daleč nam bo načrt petletke uspel. Henrichsu sem namenil najlepšo sobo za uradovanje prav v sredini župnišča. Stene krasijo zemljevidi, mape in oris do sedaj izpolnjenega dela. On vodi načrte, sklicuje seje, drži stike z oblastmi. V prvem poglavju sem, prijatelji, če se prav spominjam, povedal, da je bengalska vlada odgovorila na našo spomenico, da nima fondov za agro-industrializacijo našega načrta, a bodo vsi njeni uradi pomagali, če se misijonarjem posreči najti kapital za sistematično kanalizacijo; obljubili so, da nam bodo dali na razpolago različne vrste rižnih posevkov, da nam bodo pomagali pri razvoju živinoreje po vaseh, podprli cenena posojila državnih bank itd.

Zgoraj vodja izkopavanja kanala misijonar Henricks med delavci, spodaj misijonar o. Cukale, pospeševalec tega velenela v pomoč prebivalstvu.

Vprašanje vcdc je v glavnem ugodno rešeno; naša zemlja je sicer bogata, postane pa ob poplavih pravo blatno jezero, ki uničuje posevke; kadar pa pritisne suša, zazija nasproti bela puščava, ilovica postane pravi kamen. Kako naj hvalijo Gospoda zemlja in sonce, dež in veter, riž na polju in drevesa v džunglah, če ne posodimo Tistemu, ki vse daje, naših rok in nog in možganov? To je tudi namen osveščanja ljudi; s statistiko je bilo opravljeno dvojno delo: človek ni bitje samo zase, marveč za druge; obenem pa smo nabrali dragocena dejstva, ki nam pomagajo izvesti petletko. ?

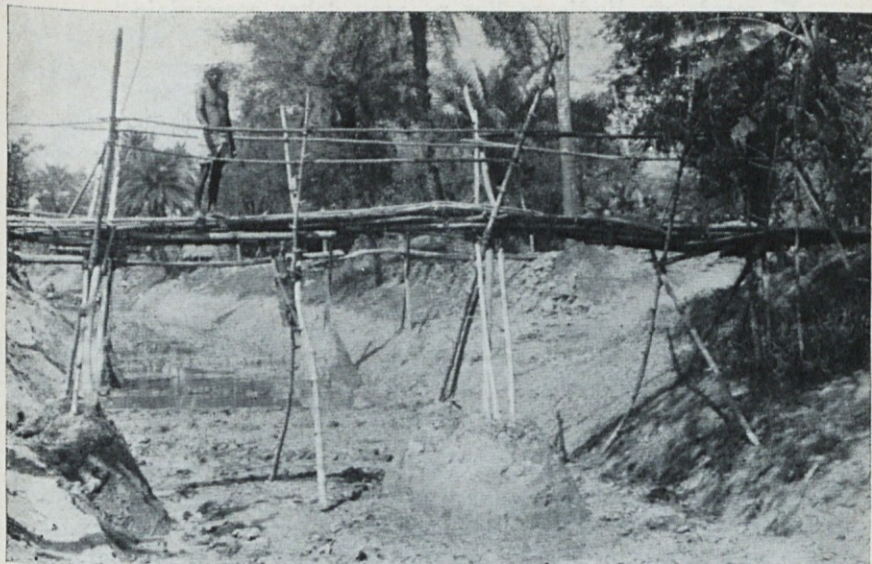
Direktor urada je torej naš Jan Henrichs. Zaradi prejšnje službe si je hitro ustvaril zveze. Iz Delhija je povabil zastopnika nemške Misereor agencije ter iz Jamšedpurja dr. Bonomalija, profesorja statistike na Ksaverijevem inštitutu. Statistika prebivalstva nam je vzela ravno eno leto trdega dela. Kmalu bo natiskana v debeli knjigi.

Statistična znanost je bila zame nekaj povsem novega. Nikoli bi si ne mislil, da utegne biti zbiranje podatkov o gibanju prebivalstva ali demologija tako zanimivo. Sveto pismo se je pridno poslužuje. Kdor zna brati med vrsticami skromnih podatkov in suhih števil, bo prišel do zanimivih ugotovitev, ki odpirajo zavese človekove starožitnosti. Mislim na zgodovino od Abrahama do kralja Davida in Salomona, ki se je pogajal s kraljem Hiramom za les pri zidavi velikega templja. To je prava poezija! Vzemimo Kano galilejsko in svatbo ob šestarih vrčih, ki je - milo rečeno - vsak meril po sto litrov. Bile so na svatbi žene in otroci tudi, ki vina niso pili, vsaj veliko ne! Pred oči nam stopi množ povabljenih za Gospodovo mizo. Gotovo so bili vsi „dobre volje“. Recimo, da nihče ni bil posebno „okajen“, potem lahko ugotovimo udeležbo...

Vesel sem vsakega misijonarja, ki se oglasi na naši postaji. Radi pridejo, a le bolj redko utegnejo. Tisti, ki so pred kakimi dvajsetimi leti delali na teh postajah, posebno v Raghampurju, skoraj več krajev ne prepoznajo. Koliko uh, ah in oh se jim utrga, kadar primerjajo naše čase s kraji in časi svojega apostolata. Natančno tako kot se je meni dogajalo, ko sem po 25 letih spet iskal sledove svoje mladosti tam okrog Vrhnike. Misijonarji se potihem vprašujejo, „kje so tiste stezice, ki so včasih bile“... kjer sem zadel na ramo svoj stari bicikelj in ga prenašal preko bambusovih brvi? Stopiš na cesto, ki je nekdaj bila kozja steza; danes je asfaltirana; kmalu odskočiš, da te ne oplazi široki avtobus, ki zaseže skoro vso širino ceste. Vrne se na verando, si prižge cigaro in bolj sebi, kakor meni govori, kam je zdaj vse šlo? Do stare cerkve in vaških kapel več pota ne najde. „Šol čclé geló - Vse je šlo v nepcvrat“.

„Pa pojdiva malo na vas“, mu pravim.

„Grem, pa vem, da nobenega več ne bom prepoznal.“

Stare bambusove brvi so nadomestili leseni mostički

„Vi morda ne, ljudje se Vas pa prav dobro spominjajo.“

Tisti, katere je pripravljaj na prvo sveto obhajilo, mu pripeljejo svoje otroke prvoobhajance, da jih blagoslovi. Včasih sreča že tretjo generacijo.

Kaka tretjina kristjanov je pustila ali pa podrla ilovnate koče in si zgradila dom iz opeke. Na treh mestih so vzrasle nove kolonije, nekaj z lastnimi prispevki, nekaj pa z darili mednarodnih organizacij, kakor so Casa, CRS in Misereor, itd.

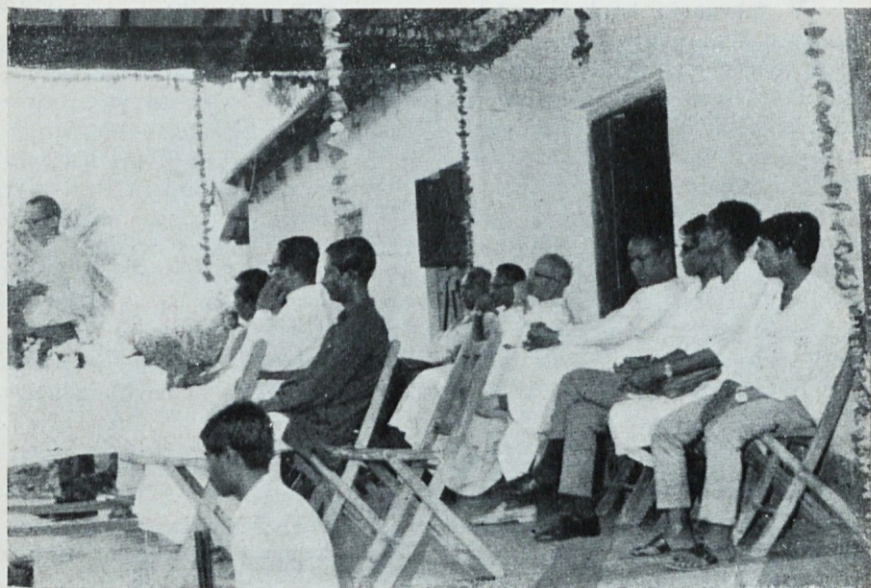
Nekateri skoraj melanholično zro okrog, ker se jim zdi, da je premik iz starega v novo prehter. Meni se zdi prepolževo počasen. Morda sem v zmoti? Morda stari veterani sodijo bolje kot jaz? Morda zaradi dreves ne vidim gozda? Kaj vem?

Tukaj bi se rad opravičil. Prihaja mi na jezik tista fraza naših starih dobrih pisateljev: „dragi perjatu, pa mi ne zameri, če sem napravil ovinek“... Ostali smo torej na verandi v drugem nadstropju našega farovža trije misijonarji Trikotnikarji, potem p. Henrichs, dr. Bonomali in Pelzer. Po več večerov smo povabili tudi zastopnike iz vasi in vsakdo je imel vprašalne pole na kolenih. Niso vsi kristjani, vsi pa so v nekakem obdobju osveščevanja. Cerkev, ki je bila doslej glavna voditeljica socialnega napredka, počasi predaja svoje dolžnosti v roke laikov. Namen te statistike je tudi, da se ljudje pričenjajo zavedati svojega položaja. Poslušali so odprtih ust odgovore svojih sovaščanov, mi smo pa tudi prišli do presenetljivih in pretresljivih ugotovitev. Na primer izmозgavanje petičnih s posojili ubogim. Mnogi so se morali odseliti iz vasi, ker so jih posojevalci iz mesta Kalkute iztisnili iz njihovih domov in to v teku par let. Moški prično navadno od žalosti piti in večkrat družino enostavno zapuste in izginejo.

V Trikotniku stanuje približno 150.000 ljudi. Splošna oznaka je revščina. A 55 % prebivavcev živi v razmerah, ki bi jih po angleško označili „below the poverty level“ to je ljudi, ki ne dosežejo niti ravnj povprečne revščine, marveč so zares „pod psom“. Mati Terezija je nekoč zaposlila časnikarje, naj jo pospremijo v najbolj bogato mestno četrt, potem pa naj ji pokažejo najbolj obubožane. Peljali so jo v najbolj izbran in moderen hotel nekje na Madagaskarju, potem pa je šla z njimi na plažo, kjer je ležalo ljudstvo brez strehe in skoro brez obleke med sestradanimi psi in mačkami. Pri nas bi bilo težko potegniti tako linijo. Vendar nam pa številke precej povedo: Njih dohodki znašajo 480 rupij na družino letno. Je pa med njimi 21 %, katerih družinski dohodki ne prestopijo 240 rupij. Seveda bi bili v zmoti, če bi hoteli napraviti paralelo z vrednostjo ameriškega dolarja in rupijo, ki znaša sedem in pol rupije za en dolar. Bolj realistično bi bilo, da vzamemo za enoto eno rupijo za en dolar zaradi nizkega gospodarskega nivoja tukaj na Vzhodu.

Tale slavolok je pozdravil goste, ki so prišli na odprtje kanala. Spodaj gostje na „častni tribuni“.

Dober par čevljev kupiš v Kalkuti za 50 rupij, prav tako pa stane isti par čevljev v Ameriki 50 dolarjev. Razlika med vzhodom in zahodom je visoka kakor nebo! Zato ponavljam, moji dragi prijatelji, da berete med vrsticami in najdete tudi tisto, česar tu ni napisanega... Upanje je, da bodo naši ljudje ted po Bengaliji prišli k sebi, združili in zgostili svoje vrste ter postali kovači svoje lastne usode.

Bilo je med ljudmi tudi precej nezaupanja in odpora.

Le kaj hočejo s tem povpraševanjem?

Le prevečkrat so bili ti naši ubogi izrabljeni od višjih sil, posebno bogatejših, in po tistih, ki so bili na vladi; posebno kadar je bilo treba odgovoriti, kaj in koliko ljudi pije na vasi alkohol, koliko so si ljudje izposodili pri posojevalcih bodisi domačih ali pa „kabulivalah“? Pa je prisotnost misijonarjev izgladila nezaupnosti.

Ker industrija še ni stopila med nas v bolj občutljivi obliki, zato se je treba obrniti k zemlji, veliki prijateljici. Prebivavstvo raste „skokoma“, zemlja pa ne. Treba je torej izprositi od nje, ji čim več „iztočiti“. A tudi njo je treba hraniti, da postaja radodarnejša. V desetih vaseh našega misijona smo ugotovili, da natančno sto družin med 280 obiskanimi nima niti pedi zemlje. 68 domov ima manj ko šestino hektarja, le trije najbogatejši kmetje imajo sledeče: prvi šest hektarjev, drugi 4 hektarje zemlje in trije tri hektarje...

V februarju letošnjega leta smo povabili poljedelskega ministra Subrata Mukerđžija, dalje našega deželnega poslanca Ramakrišna Bora, ki se zmerom rad pri nas oglasi na čašo čaja; našega Arčal pančayat voditelja (župana), uradnike z okrajnega glavarstva – na odprtje Julpia kanala, ki je bil ravno izkepan. Minister pa je bil nujno zadržan in zato je predsedoval Ramakrišna. Dvoje velikih vodnih vrat pri Kutgatu se je dvignilo in pritisk Gangesovih voda je v treh urah pritiral prve valove vznôž naše cerkve sv. Jožefa v Sažnaberija, ki je naši misijonski zdomski dobrodelni akciji že dobro poznan kraj. Tam v senci naše podružnice so se vrstili pozdravi za pozdravi. V imenu vlade se je zahvalil misijonarjem in Katoliški dobrodelni organizaciji iz Amerike naš poslanec. Sanje malega človeka, ki bo imel dovolj vode za namakanje polj takorekoč zadaj za svcjo hišo, so postale resnica. Zdaj je pesem vod tista struna, o kateri poje pesnik Tagore, da jo je navil na božjo liro...

Dobro se zavedamo, da lahko evropska in ameriška pomoč vsak čas preneha. V Dhyana Aršamu, kamor sem prišel, da vam, dragi prijatelji, napišem tole dolgo pesem, se že pripravljajo za vzgojo voditeljev na polju kmečke industrije. Zeleni Trikotnik je že v stiku z indijskimi bankami, ki so pripravljene z lažjimi pesojili priti na pomoč

našim ljudem predvsem za svinjerejo, kokošje farme, umetna gnojila, kozjerejo in podobno. Doslej so kmetje v našem pasu prejeli posojila v vrednosti 10.000 dolarjev. Gibanje se širi v smeri Kalyanpurja, kjer je p. Poderžaj, v smeri Bašantija, kjer deluje p. Gabrić, proti Khariju, kjer je delal p. Demšar, in proti Morapaju, kjer gospodarji in misijonari p. Polgar. Vsi ti misijonarji vključno brat Vidmar so že zdavnaj pijonirili in učili ljudi naprednega gospodarstva.

Prva Zadružna organizacija je nastala pri nas v Kaurapukurju. Ljudje so doslej pri meni shranili do 60.000 rupij, kar pomeni do 7.000 dolarjev. Zdaj imamo v 24. Parganasu že 9 podružnic,

Vatikanski Koncil in zadnja jezuitska kongregacija sta dva zvona, ki nas budita, da ne zadremljemo, ko vstaja jutro malega človeka; ko je toliko nezaposlenih in lačnih. Naj nas sveti Duh vodi in navdaja z nemirom za dosego tiste pravičnosti, ko bo vsakdo med nami imel streho nad glavo, ko bo mladini dana prilika za izobrazbo in ko bo vsak čovek moj brat – varen pred izžemanjem; lepo pravi abbé Pierre: če hočeš pridigati ubožcu o neumrjoči duši, mu najprej kupi srajco, ki to dušo pokriva, potem bo lažje pripravljen za sprejem evangelija...

Bral sem, da je neki ameriški vojak ki je v napol podrti, od šrapnelov razbiti cerkvi na filipinskem otočju zagledal razpelo z odbitimi Kristusovimi rokami, zapisal pod križ: Nimam več rok, posodi mi svoje...

ISLAM V AFRIKI - PRODIRA?

Sredi dvajsetega stoletja so bili tako misijonski kakor socialno - politični listi polni člankov o tem, kako začenja islam osvajati Afriko. Prav zadnji dve leti je ob pravdanju za petrolejske vrelce spet stopilo v ospredje vprašanje islama. Ne gre samo za politično in gospodarsko moč, gre tudi za vprašanje verske prenove.

Da je ves muslimanski blok postal politično in gospodarsko sila, s katero računa ves svet, ni dvoma. V Afriki so nastale mlade države, v katerih je večji ali manjši odstotek muslimanov. Otipljiva je težnja, da v vseh državah južno od Sahare muslimani žele dobiti v roke politično oblast. Najbolj drastičen primer je Uganda, kjer je le 5,5 odstotkov muslimanov, pa vlada državi musliman Idi Amin, zadnje čase naravnost razvpit kot samodržec.

Ta videz vdora islama vedno globlje v Afriko pa so začeli z verskega stališča bolj kritično presojati. Strokovnjaki, kot je dr. Heinz Gstrein v Kairu, sicer ugotavljajo nekako islamsko prenovo, ki je pač očitna, a mislijo, da vodi bolj v dialog s krščanstvom kot pa v tekmo za prestiž. Ne živimo več predvojnih časov. Ko je bil leta 1930 v Kartagini evharistični kongres, so ta dogodek tuniški muslimani ocenili kot oživitvev križarskega duha med kristjani. Danes bi verjetno nobena krščanska manifestacija ne bila deležna take ocene.

Z obsežnim dokazovanjem drugi strokovnjak Jacques Lanfry, iz družbe belih očetov, ki morda najbolj poznajo severni del Afrike, celo trdi, da je mesijanski pohod islama v Afriko končan.

Eni in drugi upoštevajo nekako mesijansko poslanstvo „redovnih“ muslimanskih bratstev, kot so Muridia, Kvadiria, Tičania, Hamalia. Po njih se po vseh afriških državah, kjer so muslimani, organizirajo središča prenovljenega muslimanskega življenja. Kako različno mentaliteto imajo ta središča ali skupnosti, kaže dejstvo, da so prav Muridia derviši pomogli katoličanu Leopoldu Senghorju do predsedstva Senegalije: še danes je njen predsednik.

Velikokrat se naglaša velik vpliv univerze v Kairu El Azhar. Da ima to duhovno, bolje - znanstveno središče muslimanstva velik pomen za ves afriški islam, ni dvoma. A vedno bolj je jasno, da „misijonarji“, ki se šolajo v El Azharju, ne odhajajo na teren z mesijansko miselnostjo, ampak so le učitelji arabščine in korana.

Poleg nekaterih politikov, med katerimi je bil zadnje čase najbolj glasen predsednik Somalije, je morda najbolj napadalna sekta Ahmadiža, ki je nastala 1889 v Pakistanu, pa se preselila tudi v Afriko. Dobiti jasno sliko, kakšen je položaj muslimanov v Afriki številčno, glede na prirastek, na gibanja, protikrščansko usmerjenost ali spravljivost, je težko točno ugotoviti. Je kakor žareča lava, ki stalno spreminja obraz.

Muslimanski afriški veljak – in afriški katoliški duhovnik

Eno je gotovo: za širitev ima islam dve prednosti pred krščanstvom. Družba mnogoženstvo, kar je za zamorce velikega pomena. Pa afrikanizacija mu je veliko lažja. A resni muslimani se dobro zavedajo, da so pred to nalogo enako resno postavljeni kot katoliški misijonarji.

Islam tedaj osvaja ali ne?

David Barrett iz Nairobija trdi, da je kar statistično dokazano, da spreobračanja muslimanov v druge vere in drugih vernikov v islam v Afriki praktično ni. Kar je prirastka tudi pri mohamedancih, je le naravni prirastek. Po njegovo je tudi geografsko širjenje islama v Afriki na mrtvi točki.

A vendar ne gre prezirati ugotovitev drugih strokovnjakov. Eni poudarjajo dejstvo, da se muslimani selijo v mesta. In tam so bolj vidni kot pa kje v osamljenih puščavskih predelih. A to ni prirastek, ampak samo selitev.

Drugi spet ugotavljajo, da se iz puščavskih delov nekaterih držav – Gornja Volta, Nigerija in sosednje države – ljudje selijo v bolj rodovitne obmorske kraje. Tako nastajajo cela muslimanska naselja, grade nove džamije, okolica pa dobiva obraz pomuslimanjenja. A ne gre za drugo kot za selitev. Istočasno pa tudi odselitev. Le eno dejstvo ostane, da se muslimanske skupine na ta način pomikajo na jug. In ker so animistom bližji, bolj dostopni, ni dvoma, da bodo vplivali nanje, četudi nimajo kakšnih izrazito osvajalnih teženj.

Lanfry pa trdi: „Osvajanje muslimanov v Afriki nam je neznano.“

Za bodočnost misijonskega dela pa je treba ugotoviti zelo razveseljivo dejstvo: mladi muslimani so naklonjeni dialogu s katoličani. V nekem smislu prihaja zdaj čas, ki ga je bil napovedal že kardinal Lavigérie, ki ni dovolil osebnih spreobrnjenj, ampak celotno prekvašenje muslimanskega bloka, da se tako krščanstvo in islam, ki sta stoletja dolgo bila smrtna sovražnika, zbližata. In kakor je iz krščanskih vrst izginil križarski vojni duh, tako tudi iz muslimanskih vrst, vsaj iz vrst izobražene mladine izginja bojna naperjenost proti krščanstvu. Seveda pa bi vsakdo, ki bi obhodil vse te dežele in gledal konkretno življenje mladih krščanskih cerkva in islama, lahko ugotovil še ostro nerazpoloženje muslimanov do kristjanov. Eno pa drži, tako trdijo vsi ti poznavalci: prihaja čas zblizanja. Zato je zapisal dr. Heinz Gstrein: „Ti nastavki katoliško-islamske ekumene kličejo k solidni teološki obdelavi kristologije, ekleziologije na eni strani, in korana na drugi.“

Cerkev je s svoje strani že na koncilu postavila temelj temu iskanju in delu, ker je ustanovila Tajništvo za nekristjane in lani tudi posebno komisijo za študij islama in odnosov z muslimani.

Torej je prešlo v zgodovino dvoje: križarske vojne in islamsko osvajanje Afrike. Prihaja nova doba: dialog.

F. S.

Tokijski cunjar

(Nadaljevanje)

Bolnišnica za srca

P. Gereon v zgoraj omenjenem pismu omenja svojo župnijsko hišo. Že leta ne živi več v neznatni hišici, ki je služila obenem za kapelo in zavetišče. Imel je 25 spalnih preprog, ki jih je bilo treba razprostrti po tleh in vsako noč so se našli reveži, ki so – seveda brezplačno – to ugodnost izkoristili. P. Gereon je moral potem, ko je do smrti utrujen končal pouk o svetem pismu, spati na tleh, ker je kdo v njegovo posteljo dal spati otroke.

L. 1961 se je p. Gereon lotil svojega do sedaj največjega gradbenega načrta. Dal je postaviti moderno, prostorno potresa varno hišo v betonski konstrukciji, čeprav so mu obljubili le del denarnih sredstev za tako stavbo. 5. julija 1961 mi je pisal: „če Previdnost ne bo nenehno pomagala, potem lahko kar takoj preneham. Vendar je to šele materialna stran; nad njo se dviga duhovna stran in zanjo potrebujemo veliko, veliko več molilcev kot za materialne darove. Moja velika večja skrb je, kako najti ljudi, ki bodo zares zvesto molili. Kaj namreč koristi vse zidanje in spravljanje na kup, če ni molitve. Materialnih darov bo enkrat konec; ne sme pa biti konec molitve, zakaj potem bi ostala hiša, ki jo gradim, prazna.“

V pismu iz istega leta (11. oktobra) stoji: „V tem letu sem naredil več, kot bi si sploh kdo mogel predstavljati, in nisem imel enega samega prostega dneva. Tako bi bil pač zaslužil nekaj počitka. Toda čim prej moram v Nemčijo, pa ne najprej zato, da se spočijem, temveč da bi imel tam pridige in predavanja, da bi nabral, če mogoče, vsaj en del za pokritje velikih dolgov, nastalih zaradi gradnje.“

Tako je p. Gereon po 8 letih pomanjkanja dobil svoj prvi „dopust“. V tem času ni imel nič manj kot 526 pridig in predavanj v 192 različnih krajih, dvoranh in cerkvah. Vmes je bilo tudi brezplačno romanje v Sveto deželo in štiritedensko zdravljenje v bolnici v Offenburgu, ker je bil popolnoma izčrpan.

Vsi dolgovi za hišo so bili poravnani! Danes je ta hiša kraj, kjer se zbira vsa župnijska srenja. Od jutra do večera je v njej polno življenja: Tu se uče, študirajo, igrajo; tu sortirajo rabljene stvari in cunje in izdelujejo nova oblačila; tu je pouk, so kateheze, predavanja in večerne prireditve s plesom, tu so pevske vaje in tu spet pevci, kadar pripravljajo težka glasbena dela za velike praznike; predvsem pa je tukaj doma mladina, ki se vedno željno utaplja v obsežno knjižnico, hoče poslušati dobro glasbo ali v igri in razgovoru išče pozabe na težko vsakdanjost. P. Gereon pravi: Tem kristjanom je potreben dom za srca. Ne morejo ostati trdni v veri, ne morejo se uveljaviti proti vplivu po-

ganske razbrzdanosti, če nimajo kje doma, kjer si lahko naberejo moči in veselja za to, da v brezbožnem in malikovalskem svetu ostanejo to, kar so. Tupaj je za te ljudi, ki imajo dostikrat za vso družino eno samo sobo, edino mesto, kjer se lahko duševno spočijejo.“ Kako zelo ta župnijska hiša ustreza svoji nalogi, pove že ime, ki so ga temu duhovnemu središču dali Japonci; imenujejo jo namreč „bolnišnica za srca“.

Tako socialno delb je bilo in je še za p. Gereona ključ in težišče njegovega misijonskega delovanja. Iz vsakega njegovega pisma govori spoznanje: Prepričati je moči le, če smo pripravljeni krščansko najprej živeti! Z drugimi besedami: Ljubezen do bližnjega vodi k ljubezni do Boga!

Zidava cerkve

„Na vsak način moramo zgraditi še eno cerkev. Prav zares, tudi do tega bo še prišlo!“ je izjavil p. Gereon pred desetimi leti, ko je kljub vsem težavam dokončal gradnjo svoje župnijske cerkve sv. Elizabete. Malo zatem je del svojega področja prepustil novi župnji sv. Andreja. Tega zmanjšanja pa ni bilo dolgo čutiti. Pomladi 1961 mi piše naš prijatelj: „Jeseni moramo našo cerkev povečati; ob nedeljah je namreč prenapolnjena in skoraj vsi gredo k obhajilu. Tudi prostori v župnijski hišici pri najboljši volji več ne zadostujejo. V njej imam 25 spalnih preprog in vsak večer se najdejo reveži, ki jih uporabijo, seveda brezplačno; večkrat moram spat na tleh, ker je kdo v moje posteljo dal spat svoje otroke. Vsakdo ve, da lahko tu je in prebiva; noben prostor ni zaprt, nikoli nič ne izgine.“

Za povečanje cerkve so darovali denar beraško ubogi japonski kristjani. Vsak od njih je žrtvoval eno mesečno plačo ali še več.

Ob binkoštih 1964 sem prejel alarmno pismo p. Gereona, namenjeno njegovim prijateljem in pomočnikom. V njem med drugim stoji:

„Sam sem upal, da mi ne bo treba več začeti z nobenim podjetjem. Zdaj sem si pa na željo tokijskega kardinala naložil breme, ki je večje kot katero koli dosedanje. 500.000 prebivalcem moje župnije se bo v kratkem pridružilo 200.000 novih, ker bodo v daljavo 6 km zgrajeni stanovanjski bloki. Nobenega upanja ni, da bi mogli ti ljudje v mojo že itak prenapolnjeno cerkev, čeprav je bila povečana. Če ne grem takoj na delo, bo nastalo novo vele mesto brez Boga! Našel sem prostor za novo župnijo in sem rekel sv. Jožefu: ‚Če mi pošlješ polovico kupne cene, si bom upal na delo.‘ In res sem prejel cd neke nemške škofije prav polovico, to je 42.000 dol. Moral sem iti na delo! Zakaj vedno težje je najti primerno zemljišče, pri tem sem pa še odgovoren za to ogromno župnijo. Na Vnebohod sem podpisal pogodbo. Ugodna cena je bila povezana s pogojem, da bo drugi del cene plačan v avgustu... Moji reveži so mi ponudili svoje skromne prihranke, da z njimi razpolagam. Toda to je le kaplja v morje. Ne pozabite: tudi v tem primeru ne gradim zase!“ Tedaj se je zgodilo nekaj neverjetnega: Brez podpore uglednih osebnosti, brez pomoči družbenih občil je bilo zemljišče v 6 tednih plačano! Dolgove je bilo moči točno odplačevati. Zadostovala

je okrožnica Gereonovim prijateljem. (Naj omenim, da je bil namen molitve sv. očeta za mesec junij 1964 Misijoni na Japonskem). Del tiska je o tem uspehu poročal z udarnimi naslovi: „Nemški rekord v Tokiu že pred olimpiado“ ali na prvi strani časopisa „Neue Bildpost“ 13. septembra 1964 (navajam zadnje vrstice): „Prisrčne čestitke p Gereonu za prvo zlato medaljo za Nemčijo! Atleti božjega zaupanja nikoli ne ostanejo na stezi. Čeprav vaše oddaje ne prenaša satelit – sprejem oddaje in kar nam je nudila, je bilo dvakrat tako dobro!“

V nekem drugem poročilu je bilo zapisano: „Ta rekord bo pripadal zlate in srebrne medalje tudi še potem, ko bodo olimpiada 1964 v Tokiu in njeni zmagovalci že zdavnaj utonili v pozabljenje.“

Tako zdaj nastaja v tem ogromnem predmestju druga župnija, in sicer na čast sv. Jožefu, zaščitniku Cerkve. Tokijskega kardinala Doi-a je ta spontana pripravljenost na pomoč tako ganila, da je vsakemu darovalcu dal poslati spominsko sliko.

Gradbišče je bilo sicer tu, a pojavile so se nove težave, ki so zidavo znatno zavrle. Najprej ni bilo dano dovoljenje, da bi frančiškani province Fulda dobili v Tokiu drugo župnijo. Po neki odredbi smejo inozemske verske skupnosti imeti v glavnem mestu kvečjemu eno župnijo. Za Sv. Jožefa je prihajal torej v poštev le duhovnik domačin. Ko sem ob neki priložnosti pripovedoval to svojim znancem, se je eden poslušalcev jezil; dejal je, da ne bi bil prispeval za nakup zemljišča, če bi bil prej za to vedel. S svojim darom je hotel podpreti nemške misijonarje, ne pa tujce. Temu ugovoru je kar hitro vzelo vso moč vprašanje: „Če kmet poseje žito po tuji njivi, čigava je potem žetev?“ „Če ta kmet potem to zemljo še zrahlja in pognoji in si vse zadene, da bi setev obrodila bogate in dobre sadove, čigava je žetev?“ „To vendar nič ne spremeni glede lastninske pravice!“ je bilo ugotovljeno. Tako je bila stvar pojasnjena. Primera z delom za božje kraljestvo se je naravnost vsiljevala.

Nadaljnja težava pri zidavi je bila revščina japonske Cerkve. P. Gereon je moral vedno znova h kardinalu in pristojnemu škofu, a poslušati je moral samo tolažbe. Končno so bili 19. novembra 1967 dovolj daleč. V tozadevni okrožnici piše: „Nova župnija sv. Jožefa Delavca obhaja danes prvič božjo službo! Gotovo ste tega tudi vi veseli. Saj ste se vendar tedaj v olimpijskem letu 1964 za to stvar tako zavzeli; kako veliko pomoč ste spontano nudili! Brez onih Vaših dolarjev v šestih tednih bi ta župnija gotovo ne nastala. Danes ne bi več zmogli stroškov za tako gradbišče. Vaši tako samo ob sebi umevni pripravljenosti na žrtve se ima ta nova župnija zahvaliti, da je zaživela, in zato gre najprej vam zahvala. Zagotovim vam lahko, da je vsak izmed vas s svojimi zadevami vključen v dnevno sveto mašo.“

Ta župnija sv. Jožefa ni podrejena mojemu redu, temveč japonskemu škofu. Odločilno pa je brez dvoma to, da je nastalo spet eno dušnopastirsko središče, ki ima še to prednost, da v njem deluje duhovnik domačin. Saj je to veliko bolj učinkovito. Mi misijonarji kljub vsej dobri volji in delu vendarle ostanemo tujci in ne bomo nikoli

mogli priti domačinom tako do srca kot duhovniki iz lastnega ljudstva. Mi lahko le poskušamo, kako bi kamenita tla spremenili v plodna in na njih zasejali seme. Kdaj in kako bo potem nekega dne vzkalila setev in ali bo prinesla plod, to je v višjih rokah. Župnišče in cerkveni pomožni prostori so pri sv. Jožefu izdelani. Manjka pa še cerkev. Začasno moramo uporabljati kot za zasilno cerkev župnijsko dvorano. Pri tem zakriva oltar zavesa. Prostor za cerkev sicer imamo, a denarna sredstva so izčrpana. Lahko bi kdo vprašal; zakaj ste gradili najprej župnišče in ne cerkev? Na to moram reči, da sta na Japonskem Cerkev in država popolnoma ločeni, kar pomeni, da od strani države ni pričakovati nobene pomoči. Duhovniški naraščaj in krščanske srenje predstavljajo pretežno najbolj uboge plasti prebivalstva, ki žive večinoma iz rok v usta. Kako naj se pri tem preživlja duhovnik? Kje naj stanuje, da bo mogel delati? Njegov obstoj je odvisen izključno od tega, kar da država za vzdrževanje otroškega vrtca. Če otroški vrtec lahko sprejme 120 otrok, ta sredstva zadostujejo za življenje, čeprav mora biti skromno. Kateri študent – samo v Tokiu jih je trenutno 360.000 – bo pripavljen na žrtev in tveganje, da študira teologijo? Zdaj jih je v duhovniškem semenišču v Yonbančo samo 75. Zelo malo. So pa elita!

Tudi japonski škofje so zelo revni. Moj škof je dejal: „Dragi pater, vaši pobudi se imamo zahvaliti, da more župnija sv. Jožefa delovati, vaši številni pomočniki so to omogočili. Ali ne bi mogli še enkrat spraviti skupaj 42.000 dol., da bi župnija sv. Jožefa dobila cerkev? (Prosjačiti je za Japonca najbolj poniževalno.) Žal sem moral svojega škofa razočarati in mu reči: „V moji blagajni je revščina, moji dolgovi so pa veliko večji. Če bi še tako rad, ne morem pomagati.“

(Sledi.)

ITI JE TREBA

(Pesem na stare japonske gosli, potem ko je tokijski radio poročal o zlomu indokinskih front in neusmiljenem zmagovalcu.)

Breskve cveto,
pa za drugega cveto.
V kanalu se čolni počestne luči
med seboj poznajo.
Veter mi kliče
v neznanem narečju
z mostu.
Iti je treba.

Kam boš hodilo, srce,
nocoj brez zvezd?
V Srce,
ki gori,
kot gorijo ljubezni,
ko vse ugasne v oknih življenj
pod krivuljami streh.
Iti je treba.

pomlad 1975

VLADIMIR KOS, Tokyo

naši misijonarji pišejo

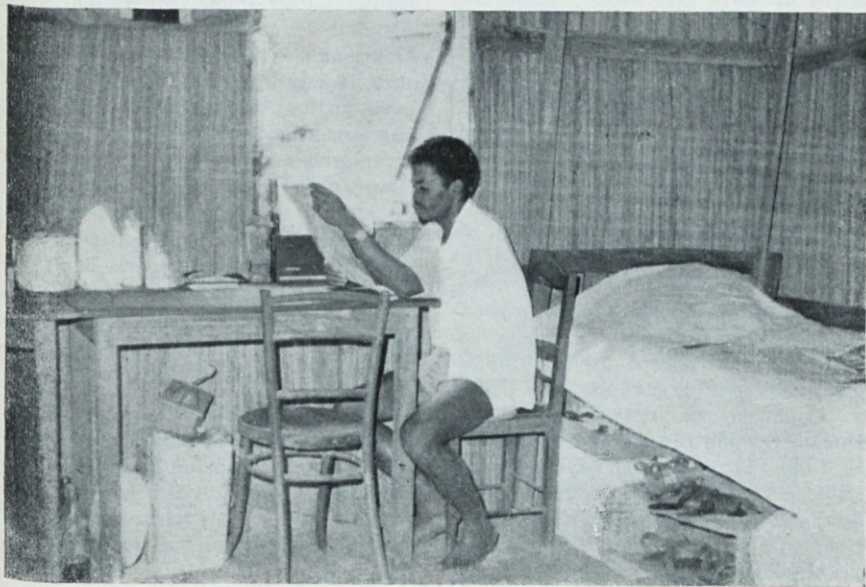
MADAGASKAR

Dne 9. maja nam je pisal lazarist ROK GAJŠEK, spominjajoč se majskih obletnic:

„Pišem Vam na dan, ko se spominjamo konca druge svetovne vojne. Gotovo je bil to konec vojnih grozot, za nekatere pa tudi začetek dolgotrajnega izgnanstva oziroma izseljstva. Za mnoge rojake so se tedaj začeli težki časi življenja po taboriš-

čih in potem umika v prekmorske dežele. Počasi ste se dokopali do nove domovine in tamkaj začeli iz nič. A iznajdljivost in vztrajnost naših ljudi sta jim pomagali, da so vse težave premostili in si ustvarili nove življenjske možnosti. Nam, ki smo v tistih časih komaj zagledali luč sveta, so mnogi tedanji dogodki manj znani in odmaknjeni. Vsaj nekaj nam je znano iz pripovedovanja starejših, ki so to doživljali. Boleče rane so ostale v

Katehist v koči misijonarja Slabeta na Madagaskarju.

mnogih ljudeh. Mislim, da si nihče več ne želi ponovnih grozodejstev in bratomorstva, ki se je dogajalo takrat. Kljub temu, da ljubezni ni ravno veliko v svetu in da je toliko vojnih žarišč, ki vsak čas lahko vzplamtijo sem vendar prepričan, da si večina človeštva želi mir in medsebojno sožitje.

Tu pričakujemo obe novi moči, Petra Opeka, ki je bil že dve leti med nami, in novega, Radota Sušnika. Morda prideta kar oba skupaj. Zares smo ju že naprej veseli. Od aprila je na oddihu v domovini s. Terezija Pavlič, s. Danijela pa je precej zbolela in se je vrnila v Evropo, ne vem, za koliko časa. V aprilu sta bila na zdravniških pregledih v glavnem mestu Česnik in Kosmač; slednji je še sedaj tam. Ugotovili so mu menda rano na želodcu. Poleg tega ima tudi mnogo premalo rdečih krvnih teles. Prilagam Vam sliko, ki je bila posneta za novo leto 1975.“ (Glej naslovna stran!)

Iz Vondroza nam je 14. maja pisal FRANC BUH CM, ki z žalostjo ugotavlja (in mi z njim), da bogato pismo, ki nam ga je poslal ne le za nas, ampak tudi „za g. Skvarča, ker sem bral, da je bolan, za go. Urbanijevo, ki je darovala za katehista, za g. Žitnikovo in za mojo sestro“, ni prišlo do nas, ker se je moralo v homatijah okrog umora državnega predsednika tamkaj izgubiti. Potem javlja, da ga družbeni predstojnik na Madagaskarju nagovarja, naj bi šel v Argentino na novo mašo Petra Opeka. Gospod Buh, ki se težko odloči za tako rajžo, je zdaj že vložil prošnjo za potno dovoljenje in sprašuje, kdaj naj pride. A ker še ni določeno, kdaj bo nova maša, mu še nismo mogli odgovoriti.

Od obeh tamkaj delujočih slovenskih uršulink, jubilantke s. Ksaverije Pirc in mlajše s. Frančiške Novak smo v zadnjem času prejeli dragocene dopise s članki, ki so bili objavljeni v prejšnjih številkah. Tu naj objavimo drobna poročila iz pisem s. NOVAK O.S.U., ki so te članke spremeljala:

„24. novembra lanskega leta smo uršulinke na Tajskem praznovale zlati jubilej prihoda prvih štirih članic v Bangkok. To sta bili dve Slovenki: s. Ksaverija Pirc in s. Rafaela Vurnik, ena Belgijka s. Terezija Martens in ena Francozinja s. Agnes Delettre.

Slavje je bilo v zavodu Mater Dei v Bangkoku. Naš zavod Regina Coeli je 750 km oddaljen. Zvez s prestolico ne manjka. Najkrajša je z zrakoplovom, ki se je le redko poslužimo, ker je zelo draga. Z železnico traja vožnja skoraj 20 ur in se zdi zguba časa. Avtobusi so bolj praktični, ker vzamejo samo 8 do 9 ur. Najboljše sredstvo, če ga imaš, je seveda lastni avto, kajti cesta je zdaj zelo dobra in kar varna, kolikor je pač varnosti na prometnih cestah. Tako je kar osem članic naše redovne skupnosti v Regina Coeli mogla na slavje v hišnem avtu, ki je bil kajpada natlačen. Na pot se je odpravil četrt čez štiri zjutraj v nedeljo, 24. novembra... Jaz nisem šla z njimi, ampak sem ostala doma, kajti imam odgovornost za šolo, pa smo v času izpitov...“

Tako misijonarka v prvem pismu. Naslednje je pač pisala nekaj mesecev kasneje: „Februarja se naše šolsko leto začne nagibati h koncu; izpiti so zahtevni, še bolj nadzorstvo. Sredi marca se začno poletne počitnice. Zame je bil to dokaj težaven in trnjev

čas. Že januarja sem imela težko in odgovorno nalogo, ne le sprejeti nad 100 ljubeznivih pa plahih petletnih punčk, ampak tudi zavrniti skoraj isto število, radi pomanjkanja prostora. Marija, Kraljica nebes ima očitno velik vpliv. Kako nam starši zapajo in žele za vsako ceno otroke dati k nam v šolo! Če bi imela v žepu skrit mikrofona, bi mogla povzeti prosjačenje in melodovanje: češ, samo še našo sprejmite, samo še mojo... Kako rada bi odprla vrata vsem, če bi mogla. Ko se izpiti končajo in razdelimo spričevala, se začne isto prosjačenje za sprejem v ostale razrede, a kaj storiti, ko jih je v vsakem razredu že itak 50 ali več. Starše napotim na župno šolo, pa je ta tudi polna.

A naše učenke, zlasti večje so bolj in bolj pod vplivom dogodkov teh zadnjih mesecev in let, ko se vse prebujajo in vre tudi po naši deželi. Šolski načrt mora biti preusmerjen, mladino naj pripravi na življenje. Trdno upamo, da bodo spremembe v prid mladini. A od nas zahteva novih moči.

Tu smo imeli lepo veliko noč, a novice iz sosednjih vzhodnih dežel so silno žalostne. Kakšen velik teden so imeli v Vietnamu in Kambodži! Tudi tu trepetamo. Ne vemo, kdaj pride naša ura, a morda ni več daleč.

V sredo gremo v Bangkok na provincialno konferenco. Tam se bom srečala z ljubo s. Ksaverijo. Skupaj bova napravili tudi letne duhovne vaje. Te bomo imele skupno z drugimi kongregacijami v angleškem jeziku. Snidenje s sestrami drugih redovnih skupin in narodnosti nam je vedno v podvig. Pred koncem aprila se vrnem v Čiengmaj, kjer me čaka mnogo dela s pripravo novega šolskega leta.“

Ista misijonarka nam piše dne 8. maja sledeče:

„30 let je danes od tistega velikega, a grenkega dne, ko se je v Evropi končala svetovna vojna in ko ste Vi že nekaj preje vstopili na križavo pot preko Ljubelja.

Zanima Vas, kako je pri nas. Zaenkrat še ne čutimo pritiska ne v Čiengmaju ne v Bangkoku. Kot veste, so bile 26. junija volitve s 42 strankami. Nobena ni zmagala, a tri so se združile in novo vlado je kralj potrdil. Na čelu ji je bil že skoraj 70-letni zelo nadarjeni in demokratično misleči princ Seni Pramot, a narodna skupščina je tej vladi odrekla zaupanje. Tako se je še več strank združilo in sestavil novo vlado, ki ji načeljuje brat prejšnjega predsednika, princ Kukrit Pramot. Tudi ta ima dobre in plemenite namene, da pomaga preprostemu, zlasti kmečkemu ljudstvu, da si je sam iz plemiške družine. Seveda smo zlasti sedaj v veliki nevarnosti, saj smo obkroženi od rdečega morja še na daljši črti kot od modrega, slanega. V božjih rokah smo, da si mnogi bolj zaupajo v Budo in narodne vrednote. Pravijo, da tu najbrže ne bo prišlo do krvave dolge vojne, da si tudi tu dežela po malem že dolgo krvavi. Kar tako naj bi se lepega dne znašli v drugem ozračju. Iz severa je prihod v deželo jako pripraven po gorskih stezah, na ubožnem in nerodovitnem severovzhodu je že polno rdečih, na južni malazijski meji so prava gnezda, koliko jih je drugod, sam Bog ve. Vse od oktobra 1973 se javno mnenje vedno bolj naklanja na levo; med delavstvom stavke, med kmeti, ki predstavljajo 85 % prebivalstva, upravičeno nezadovoljstvo. Dijaki, ki so bili preje poslušni, se zdaj zavedajo svoje „vodilne“ vloge, a so pogosto pod vplivom „tretje roke“. Amerikancev se hočejo že dolgo znebiti, čeprav je še precej jekle-

nih ptičev in njih pilotov na tajskih tleh.“

INDIJA

O. JOŽE CUKALE S.J., katerega članek s slikami iz „Zelenega trikotnika“ objavljamo v tej številki, nam v spremnem pismu pove še to in ono:

„Ali se še spominjate ‚Zelenega Trikotnika‘? Zdaj sem Vam napisal drugo poglavje in poslal nekaj slik. Vidite, da sem še na deželi, ob rekah in rokavih, kanalih in prekopih, torej zares ‚na okopih‘, kakor zahteva od nas II. Vatikanski koncil.

V tem svetem letu sem pa začel tudi duhovno plojenje: pohajam od vasi do vasi, od hiše do hiše s petjem in molitvijo. Gospod je dober. Ko smo začeli moliti za dež sredi požganih trav in zaradi vročine prehitro dozorelega riža, se je vtilo, da je bilo veselje. Bežali smo kot Elija pred dežjem. Za velikonočni blagoslov smo vabljeni tudi v hiše protestantov in hindujcev.

V kolegijih in na gimnazijah, ki služijo 90 % nekristjanom in predvsem bogatejšim slojem, se ubada in posreduje modrost še vedno večina naših misijonarjev. Tare nas problem, kako približati direktno in malo hitreje božje kraljestvo v hiše, v predmestje, na polje in v džungle. Seveda so tu razlogi za in proti. Drugi problem je naše socialno delo, to je pričevati pri trebljenju gozda, pri krčenju džungle, da napraviš prostor za toliko ljudi, ki se drenjajo v predmestjih in izgorevajo v revščini in nemoralu; dalje zidati kolonije, postavljati zavetišča in klinike in poskrbeti za zdravniško pomoč zanemarjenim... Najbrž bo kombinacija duhovnega in materialnega najboljša pot. Treba bo

dati tudi svobodo karizmatikom, da uredničijo, kar jim Bog razodene...“

IRAN

Od tam nam piše s. CECILIJA (FRANCKA) RODE, usmiljenka, v pismu z dne 25. maja:

„Naše delo v Iranu je precej težko, dan za dnem je kaj novega. Šolo smo dali v najem državi (a še niso plačali nobene najemnine...). Vse leto so bile same sitnosti. V našem mestu je sirotišnica s 160 otroci do šestega leta starosti. Oblast nam jo je ponudila, da jo prevzamemo. To bi bilo pravo delo za nas, sestre sv. Vincencija, ki je toliko storil za uboge in sirote. Če grem tja, mi dela nikdar ne bo manjkalo. Ti mali tako potrebujejo materinske ljubezni...“

AFRIKA

Iz Ugande se nam je 21. junija oglasil o. FRANC ŽAGORC iz Družbe presv. Zakramenta. Odgovoril nam je na vprašanja, ki smo mu jih stavili o njegovih sobratih tamkaj, in smo zvedeli, da njegov rodni in redovni brat Tomaž Zagorc ne deluje več v Afriki, ampak da je trenutno v Dublinu na Irskem. O Alojziju Rink pa je v novem misijonu Monrovia v Liberiji v Vzhodni Afriki, dočim sta o. Keefe (ki ima mati Slovenko) in pa on še vedno v Ugandi.

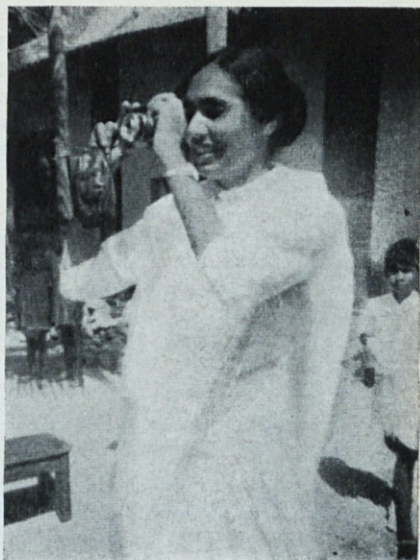
O sebi piše sledeče:

„Še enkrat se Vam zahvaljujem za vso pomoč, ki nam jo nudite. Zares jo zelo cenim. Prav zdaj v petih vaseh zidamo nove kapele. V dveh dejansko le povečavamo, ker sta bili prejšnji kapelici zidani s trpežnim gradivom. Pa sta le premajhni, da bi mogle vanju množice, ki navadno prihajajo k službi božji. Veseli smo, ko

opažamo, da se tu vera krepi. V svojem delu župnije (kaka četrtna Butiti) imam letos kar 40 novoporočencev in do konca leta jih bo še približno toliko. Pospševanje cerkvenih porok smo si zadeli kot program za sveto leto in uspeva, hvala Bogu.“

O. EVGEN KETIŠ OFM, ki deluje o o. Delšnjakom v Togo, se je tudi javil s pismom iz začetka maja. Zaluje za 40 dolarji, ki so mu bili v obliki Travellers čeka, od nas poslani (vsega skupaj se nam je v 28 letih pošiljenja denarja misijonarjem iz Argentine to šele drugič zgodilo...), iz pisma ukradeni... Potem pa pristavlja:

Desno: prednica domačih misijonskih sester v misijonu o. Cukaleta S.J.; spodaj: Nasmejan — med prvooahajanci misijona.

„Trenutno sem tu sam. Naš predstojnik se je vrnil v Francijo zaradi slabega zdravja. P. Hugo pa je šel na počitnice v Avstralijo, da bi tam kaj navdušil srca. Jaz nameravam čez dve leti malo v U.S.A., če bo božja volja.

Dež nas že pridno obiskuje. Kopanje vodnjakov je ovirano, še bolj pa zato, ker kmetje sedaj sejejo. Kompressor, dar dobrotnikov, dobro deluje, seveda pa tudi precej požre. Upam, da mi boste prijatelji misijonov tudi v tem pomagali.“

Iz države Čad piše s. ANA ZIDA-RIČ dne 15. VI. sledeče:

„Hvala lepa za pomoč, ki ste mi jo poslali! Čeki so že vnovčeni in denar oddan moji bivši postojanki na deželi, kjer sem delovala preje. Tam imajo namreč veliko izdatkov, ker vzdržujejo internat za dekleta; zdaj jim prosi 12 novih za sprejem.

Umrla je naša bivša misijonarka v Ruandi s. Angela Horvatin. Reva je veliko trpela in veliko ljubila. Povrtek iz Roande jo je zelo zadela, potem pa še bolezen. Bili sva eno leto skupaj v novicijatu in sva ostali dobri prijateljici. Z vsem zaupanjem ji priporočam naše misijone v Afriki in drugod.

Ne vem, če imate kaj novic, kako je zdaj z našim delom v Ruandi. Socialna šola, ki so jo ustanovile naše sestre, je bila prepuščena državi. Dve sestri še poučujeta v njej, ostale so domačinke. V treh drugih postojankah deluje z misijonarkami še 5 sester domačink. V novicijatu je pet novink in tri postulantke, katere vodi sestra domačinka. Naše sestre tudi vzgajajo dekleta, ki se potem posvete apostolatu po deželi med ubogimi; le-te prav lepo delujejo. Na splošno je za

evangelizacijo kar precej upanja. Žrtve naše dobre pokojne sestre Angele niso zaman.

Le tu v D'jameni, glavnem mestu dežele, kaže, da se korenine krščanskega življenja le s težavo prebijajo do vode. Zadnja leta bivšega režima so bila težka. Vlada je bila začela povratek k „virom njih kulture“, kot so rekli, kar pa je pomenilo bolj oviro kot napredek, kajti ni bilo dobro pripravljeno in premišljeno ter prilagojeno dejanskim potrebam naroda. Kaže, da se zdaj razmere zboljšujejo.“

Iz Južne Afrike sta se oglasila v zahvalo za poslano pomoč oba duhovnika iz družbe Misijonarjev Presvetega Srca.

P. FRANC BRATINA FSC piše iz Middelburga junija meseca:

Prisrčna hvala vsem dobrotnikom, ki se nas spominjajo s svojimi darovi in molitvami!

Tu imamo sedaj komuniste pred vrati v Mozambiku in več ali manj v Angoli. Tam so še nekateri, ki se jim upirajo. A vsaka vlada je za ljudi boljša kot komunistična. Tu v Mozambiku si ljudstvo že želi nazaj v staro portugalsko vlado, tako beli kot črni. Sicer pa „Frelimo“ dela pogodbe tudi s kapitalisti, kjer jim kaže. Tako sedaj hočejo obnoviti pogodbo z Južno Afriko za pošiljanje delavcev v rudnike in tovarne.

Pri nas je zaenkrat še vse po starem. Nahajamo se v takozvani samoupravljeni deželi črncev. Črni poglavarji odločajo, kje smemo postaviti cerkev, a odlašajo z dovoljenji. Ali čakajo podkupnine? Bomo videli, kako bo šlo.“

P. ALBIN KLADNIK FSC pa iz White River tole piše, potem ko se zahvali za poslani mu dar:

Iz Črne Afrike: Kramljanje na trgu.

„Ob prvi priliki Vam bom skušal kaj napisati o razmerah v Južni Afriki, kakor jih jaz gledam. Reči moram, da je rasni problem zelo kompliciran. Črni se zde še nezreli za vodstvo moderne države. Trenutno sem prepričan, da se ne bodo imeli nikdar boljše kot se jim godi danes. Zanimivo je, da radi tega vse tišči v Južno Afriko s trebuhom za kruhom. Seveda s tem ne trdim, da je od strani vlade vse prav in pravično. Komuni-

zem izrablja rasno vprašanje za svojo propagando, zahodne levičarske države mu pa nasedajo. Ali je sedaj boljše v Angoli, ko so zadnji teden poklali preko tisoč nedolžnih ljudi? Tudi v Mozambiku blizu mene imajo upravo, da se Bog usmili. Vse je lačno in ničesar se ne dobi. Vsi si želijo starih časov, seveda razen klike, ki je s pomočjo komunistov prišla na oblast. Tudi tu pri nas si ljudje želijo miru in kruha in nič drugega.“

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Nekateri naši naročniki, ki se vračajo v domovino za stalno, zlasti tisti, ki so že vplačali dosmrtno naročnino, žele kajpada prejemanj naš list tudi tamkaj. Kako radi bi jim ga poslali! A na žalost jim moramo povedati, da je to praktično nemogoče, bolje rečeno, mi list prav lahko odpošljemo, a oni ga ne bodo prejeli, razen morda izjemoma, „po pomoti“ kekega tamkajšnjega krajevnega poštnege urada. Dolgo smo poskušali celo s tem, da smo na ovoju opustili vsako sled vsebine pošiljke, kar nam je pošiljanje celo podražilo, a vse zaman. Kaže, da imajo tamkaj, menda že na glavni pošti, določbo, da vse tiskovine iz Argentine, zasežejo in jih ne oddajo naslovniku. Zanimivo je pa to: v drugih delih Jugoslavije se to ne dogaja, vsaj redno ne, tako da naš list mirno dobivajo po pošti po raznih krajih Hrvaške in Srbije. Tudi če ga pošljejo iz drugih evropskih držav, navadno pride. Vsem naročnikom, ki bi želeli prejemanj list tudi v domovini, torej v vednost: naravnost od tu ga mi tja ne moremo pošiljati, po vseh dosedanjih naših izkušnjah.

Poleg na Madagaskar se odpravljajočih dveh sobratov, Opeka in Sušnika, ki prideta v prihodnjih tednih kot gosta v Baragovo misijonišče, tu pričakujemo tudi našega bogoslovca **Ježeta Bokaliča** iz Slovenske vasi, ki študira v Ljubljani bogoslovje, prišedši tja iz našega zavoda. Vsi bomo tudi njega veselili, zlasti pa njegovi domači. — Še večjo pomembnost pa ima uradni obisk našega družbenega predstojnika jugoslovanske province **dr. Franca Rodeta CM**, ki se zdaj muči na kancnični vizitaciji po naših postojankah v Kanadi, potem pa pride še na jug k nam malo „pogledat“. Tudi ta naš sobrat, zdaj predstojnik, je izšel prav za prav iz prizadevanja za nove poklice sobratov iz Baragovega misijonišča, čeprav te ustanove tedaj še ni bilo, a so se gospodje lazaristi že prej posvečali važnemu vprašanju svojega slovenskega naraščaja v Argentini, ne čisto brez uspeha. Visoki obiskovalec je pod misijonskim vidikom še posebno zanimiv, ker je strokovnjak v misijonologiji, saj jo že dolgo vrsto let predava na ljubljanski teološki fakulteti, poleg drugih tvarin. On bo tudi zastopnik družbene misijonske akcije na Mednarodnem misijonskem kongresu oktobra v Rimu, kakor smo že poročali. V Baragovem misijonišču se bodo ob njegovi navzočnosti gotovo utrdili in obogatili tudi v misijonski zavzetosti.

S Koroške nam je pisal misijonar **Pavel Bernik**, ki se je zadnje mesece mudil med rojaki doma in tamkaj. Za vse zanimivo v njegovem pismu je sledeče: „V Ljubljani sem dvakrat prisostvoval seji medškofijskega odbora za misijone pod vodstvom prelata dr. Vilka Fajdige. V odboru so zastopane vse tri slovenske škofije in redovne družbe, ki imajo svoje člane v misijonih. K sejam pa vedno vabijo tudi misijonarje, ki se tedaj nahajajo v domovini. Posebno srečanje smo imeli tudi na teološki fakulteti po posredovanju misijonskega krožka bogoslovcev. Med mladimi bogoslovci in duhovniki bo še kaj misijonarjev.“ Potem pa misijonar doda: „V Indijo se povrnem sredi julija.“ Želimo našemu dolgoletnemu misijonarju, da se vrne vsaj osvežen, če že ne spocit (po tolikem delu za širjenje misijonske misli v domovini), pa tudi obogaten z moralno in denarno pomočjo dobrih rojakov!

Zvedeli smo še naslednje drobne novice o pesameznih misijonarjih:

V začetku julija sta prišla v Pariz gg. Česnik Silvo in Janez Puhan CM, ki oba delujeta na Madagaskarju. Slednji bo prvič po svojem odhodu v misijone obiskal domovino, prvi pa vstopi v Pariz v novicijat Misijonske družbe.

Na okrevanje domov je prišel tudi salezijanski misijonar iz Hongkonga, Stanislav Pavlin, ki se je g. Wolbangu oglasil iz Gorice.

Med Čulupi Indijanci v Paragvaju delujoča s. Frančiška Flajšman, mari-borska šolska sestra, poroča, da so se lotili velikega dela: gradnje vodnjaka, ki bo v blagoslov vsem domačinom.

Ena od treh sester Žužkovih iz Družbe Misijonskih zdravniških sester, Terezija Žužek, zdravnica, ki zadnja leta ni delovala v misijonih, ampak v drugih družbenih postojankah v Angliji, je izrazila upanje, da se bo kmalu mogla vrniti v misijone, najbrže v Afriko. Novica je tudi za nas zelo razveseljiva.

Ponovno prosimo drage naročnike, da prostovoljno prispevajo v tiskovni sklad KM, radi silnega podražitva tiska v deželi, kjer izhajajo.

Naslovna slika je fotografija slovenskih misijonarjev na Madagaskarju, ki so se zbrali za novo leto 1975. Od leve na desno: Kosmač Janko, Janez Puhan (le malo viden), Silvo Česnik, Janko Slabe, malgaški lazarist Norbert, France Buh, Rok Gajšek, Ivan Selak, Franček Kraner in Pepi Gider.

DOBER DAN, TEMPELJ!

Dober dan, tempelj Dáíši! Molčíš?

Ne boj se me, nosečega besedo.

Sem li kdaj ranił slepčeve oči?

Pozabil hrepenenja črno bedo?

Čuj – kako veter s češnjjo trepeta,

odeto v haljo rcžnato neveste.

Čuj – sprevod žarkov s kopji bambusa,

s piščali vrb ob vodi stare ceste.

Preden grem, moram ti povedati:

da v tvojo noč velika noč prihaja

z žarki iz ran, kjer stoji tvoj strašni križ,

in s češnjami ob vodi v smeri raja.

Sme pijan? Ne, ne! Srečal sem Boga

na poti v živo, sveto obhajilo.

Prosil sem zate: „Dáíši je sam.

O, snemi mu z oči srca slepilo!“

Dáíši: okrog 400 let stari budistično-šintoistični tempelj, nedaleč od moje misijonske postojanke na severovzhodu velikega, ubogega Tokija. Ves trg pred templjem diši od cvetočih češenj v začetku maja – letos so češnje vzcvetelo že konec marca, prav za našo veliko noč.

VLADIMIR KOS, Tokyo

PO MISIJSKEM SVETU

Formoza, uradno Tajvan, bi potrebovala nekaj podobnega, kot so „katoliški binkoštarji“. Tako trdi p. John B. Palm DJ, dolgoletni kitajski misijonar. Formoza je po vojni misijonsko zaživela. Leta 1947 je imela 10 tisoč katoličanov. Do 1967 je število naraslo na 300.000. Višek spreobrnjenj je bil leta 1957 s 27.000 krsti. Od takrat pa število novih krščencev iz leta v leto pada. Katoličani postajajo ravnodušni, njihovo življenje mrzlo. Misijonarje spriče tega prevzema malodušje. P. Palm ni ostal samo pri ugotovitvi, ampak je pričel z zbiranjem „karizmatičnih skupin“.

Bihar je med najbogatejšimi indijskimi državami. Posebno bogastvo ima v rudah: premog, uran, baker. Pa je vendar prav Bihar reven. Škof George Saupin ugotavlja, da je temu kriva korupcija in izžemanje brezpravnih, siromašnih ljudi. Škof poziva katoličane, da se postavijo na stran revežev in pomagajo reševati težko socialno vprašanje.

V **Sudanu** je znova urejeno cerkveno življenje. Ustanovljeni sta dve nadškofiji: za severni muslimansko-arabski del s Hartumom, kjer je edini škof do zdaj; pa za južni zamorski del Juba, kjer je bil za nadškofa imenovan domačin msgr. Dud. Južni nadškofiji pripadajo še štiri škofije: Malakai, Rumbek, Tombora in Wau. Severnemu delu pa le škofija El Obeid. Nova ureditev je bila simpatično sprejeta tako od katoličanov kot od države. Tako je dolgotrajna napetost

med severom in jugom usahnila. Zato je upati, da se bo spet začelo lepo misijonsko delo, zlasti na jugu med črnici.

V **Keniji** sta pri zadnjih volitvah kandidirala za poslanca tudi dva katoliška duhovnika. Škofje jima niso dali dovoljenja; suspendirana sta bila, ker sta pri kandidaturah in v volilnem boju vztrajala. Pri volitvah sta oba pogorela. Msgr. Otunga, nairobiški kardinal je duhovnikoma naročil, da naj se škofom oprostita. Izjemno z dovoljenjem svojega škofa lahko tudi duhovnik kandidira pri volitvah. A izjema velja le, če ni primernih laičkih moči. Kardinal Otunga meni, da je duhovnikovo vdiranje v politiko zlo, saj se mora duhovnik, ki mora dejansko družiti vse, nujno postaviti na določeno stran ene stranke proti drugi.

Škof na **Slonokoščeni obali** msgr. Jago je pridobil duhovnike, redovnike in laike katoliške akcije, da so se začeli upirati razkošnim pogrebom. Poudaril je afriško izročilo spoštovanja spomina prednikov; a ta spomin mora biti iskren in obrnjen v notranjost človekovo, ne pa v razmetavanje denarja za razkošne krste in tako minljive vence...

V **Durbanu**, v Južni Afriki, je evharistični kongres izzvenel v spravo med belimi in črnimi. Dva belca in dva črnca sta molila molitev sprave za vse krivice, ki so se zgodile v deželi zaradi rasne nestrpnosti. Dur-

Katoliška cerkev v Seulu, glavnem mestu Južne Koreje. Ali jo tako gledajo rdeči s severa? Vse svetlo, le cerkev v temi...?

banski nadškof Denis Hurley je optimist glede rešitve tega vprašanja. Za svojo trditev, ki jo je v daljšem referatu podal na univerzi v Botswani in Swazilandu, je dobil oporo v vedno bolj spravljivi miselnosti mladih. Zraven pa mirno ugotavlja, da se je dala v preteklosti Cerkev le preveč ujeti v kolonialno miselnost in je preveč časa zapravila za boj med krščanskimi ločinami. Danes je položaj drugačen in Cerkev se vedno bolj zaveda svoje družbene vloge in naloge tudi v Južni Afriki. Danes je Cerkev poklicana, da pomaga reševati to pereče vprašanje na nekrvav način.

Ležopis katoliške Cerkve za leto 1975 ima med drugim tudi te podatke. Vsega je na svetu 2.219 nadškofij in škofij, 101 prelatura, 22 opatij, 11 apostolskih administratur, 26 apostolskih eksarhatov, 79 apostolskih vikariatov, 66 apostolskih prefektur in 4 samostojni misijoni. Leta 1974 je papež imenoval 163 novih škofov in nadškofov. Moških redovnih družb je 204. Ženskih pa je 1209. Po vsem svetu je 46 katoliških univerz, 33 bogoslovnih fakultet v okviru univerz in 29 fakultet za cerkveni študij.

V **Abesiniji** pripada etiopski koptski Cerkvi 60 odstotkov prebivalcev. Muslimanov je 30 odstotkov, a so večinoma v Eritreji, ki je prav zdaj v boju za državno samostojnost. Katoličanov je v Abesiniji le 0,6 odstotkov, protestantov pa 0,4.

Burma še vedno preživlja težke dni. Krvavi spori med vlado in komunisti vedno prizadenejo tudi misijone in misijonarje. Kjer vladajo komunisti, navadno še dovolijo maševanje, ne pa verouka. Misijonarji skušajo vztrajati, četudi so v nevarnostih. Novih pa ni, ker nimajo vstopa že od 1966. Tolažilno pa je, da počasi raste število domačih duhovnikov. Prejšnji marec je bilo 23 posvečenj domačinov. To pa je upanje, da bo misijon obstal.

Sierra Leone je v škofijo Kenema dobila dva misijonarja iz Nigerije.

Zakaj? Saj jih Nigerija sama potrebuje. Nadškof Arinze iz Onitsha je dejal: „To ni zaradi tega, ker je v Onitsha veliko ali dovolj duhovnikov, ampak ker je Cerkev po svoji naravi misijonarjska. Saj ima tudi škofija Onitsha misijonarje od drugod. To dokazuje, da je Cerkev univerzalna.“ V škofiji Kenema, kjer ta dva misijonarja delujeta, je pol milijona prebivalcev in le 8.000 katoličanov. V njej deluje 20 misijonarjev in 15 sester. Le ena sestra je domačinka, od duhovnikov pa nobeden. Zgled teh dveh duhovnikov bo morda povod, da se poveča število bogoslovcev. Zdaj so samo štirje.

Na **Japonskem** je krščanski vpliv velik. A vendar je misijon v mrtvilu. Le malo je spreobrnjenj. P. Gemeinder SVD si zastavlja vprašanje: kaj storiti. Po njegovem mnenju bi bilo s strani katoliških laikov potrebno večje sodelovanje z drugimi krščanskimi ali nekrščanskimi ustanovami pri karitativnem delu. To bi dalo novega zagona katoličanom; in nekatoličanom povod, da se globlje zamislijo v življenjsko moč krščanstva.

Malavi je od leta 1964 samostojna afriška država, ki leži med Zambijo, Tanzanijo in Mzambikom. Med pet milijoni prebivalcev je že 950.000 katoličanov. In približno toliko je protestantov. Približno polovica prebivalcev je mohamedanske vere, ostali pripadajo starim afriškim verstvom, ki jih skupno lahko imenujemo animisti. Narod ugonablja trije sovražniki: revščina, nevednost in bolezn. Kakor država je tudi Cerkev odvisna od pomoči Evrope in Amerike. Vendar zlasti domači škof Kalilombe poziva k samozavesti, da si morajo pomagati tudi sami, kajti „tudi mi“ smo Cerkev. V Malavi deluje 72 svetnih duhovnikov in 229 redovnikov. Upanje daje 80 bogoslovcev. Počasi se tudi v Malavi odigrava proces afrikanizacije. Nekateri evropski misijonarji so odšli prav iz tega namena, da bi se Cerkev v Malavi hitreje osamosvojila.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKO PISMO

MEDŠKOFIJSKEGA MISIJONSKEGA ODBORA SLOVENSКИH ŠKOFIJ,

štev. 7., april 1975.

V imenu medškofijskega misijonskega odbora se vam javljam s pismom, ki ga sprejmite tako radi kakor ste vsa do sedaj. V njem vam bom skušal nekoliko očrtati sedanjo misijonsko dejavnost doma in na misijonskem polju, povedati nekaj o naših bližnjih načrtih in vas povezati k še večjemu sodelovanju za širjenje evangelija doma in v svetu.

1. Pravzaprav smo vam to pismo hoteli poslati že pred veliko nočjo in vam v njem navesti ODSTAVKE IZ PISEM NAŠIH MISIJONARJEV IN MISIJONARK: Anice Miklavčič s Taiwana, Kaliste Langerholc od prav tam, Stanka Pavlina iz Hongkonka, Janeza Udovča iz Indije, Stanka Poderžaja iz Bengalije, Janeza Mihelčiča, letošnjega novomašnika iz Japonske, Marjete Mrhar iz Madagaskarja, pa tudi drugih slovenskih usmiljenk iz tega otoka (ss. Amande, Marije, Terezije in Daniele), misijonarjev iz Madagaskarja (Česnik, Slabe, Kramer, Buh, Puhan, štanta). Iz Južne Afrike se je oglasil Albin Kladnik, s. Ksaverija Lesjak, s. Vincencija Novak, ss. Štehave in s. Elizabeta Pogorelec. Iz Zambije je pisala Kristina Mlakar in njen brat Janez, Jože Kokalj, Lovro Tomažin in Jože Rovtar. Mojca Karničnik še okuša trdo pest razmer v Zaire, tudi Mlinarič ima posebna izkustva v Burundiju. Od tam je pisala tudi s. Bogdana Kavčič. S Toga se je javil Evgen Ketiš, iz Dahomeya pa M. Marinčič. Iz Slonokoščene obale poroča o pionirskem delu za novo bolnišnico s. Magdalena Črne, iz Tanzanije pa Emil Čuk. Težke razmere v Etiopiji so prizadele tudi našo dr. Janjo Žužek. Iz teh in še drugih poročil vidimo, kako so naši misijonarji sveti in delavni, kako oznanjajo evangelij in pomagajo tretjemu svetu, dvigajo pa tudi ugled domovine, iz katere prihajajo.

2. Radi imamo glasnike evangelija, ki so obenem naši ožji rojaki, radi slišimo in beremo o njih, ŠE RAJE PA BI JIH TUDI OSEBNO SREČALI. Razvila se je že kar navada, da se s tistimi misijonarji nekje posebej srečujemo, ne samo ob priliki, ko o svojem delu govorijo v cerkvah ali veroučnih učilnicah, ampak tudi občestveno. Taka srečanja so bila doslej v Škocjanu pri Mekronogu, na Homecu pri Slovenj Gradcu in na Brezjah. Za letos pa imamo namen, da bi priredili tako srečanje na Rakovniku v Ljubljani na zadnjo nedeljo v avgustu, 24. avg. popoldne. Razlog, da smo se na skupni misijonski seji odločili za ta kraj, je jubilejno „misijonsko leto“ salezijanskega reda, ki slavi stoletnico don Boskovich „misijonskih sanj“, ki so njegove sobrate usmerile tudi na misijonsko polje. Danes jih je v misijonih že 1700, hčera Marije Pomočnice pa 7000. Naši ljudje radi romajo k Mariji na Rakovnik.

Če pa bodo ob tej priliki srečali še naše misijonarje in se z njimi pogovorili, bodo še raje prišli. Koliko bo takrat misijonarjev moglo priti domov, tega še ne moremo vedeti. Verjetno bo marsikoga zvalo še sveto leto v Rim. Od tam do sem pa ni več daleč. Lepo jih bomo sprejeli, povabili za predavanja in obdarovali. Na koru obnovljene rakovniške cerkve bo tudi razstava.

3. Tudi ob takih prilikah bo naraščala v Cerkvi na Slovenskem misijonska „osveženost“. Posreduje nam jo teologija, o čemer bomo več slišali na ŠTUDIJSKEM DNEVU ZA DUHOVNIKE IN REDOVNIKE V JESENI, posreduje jo verski tisk, ki se mu zahvaljujemo, da večkrat piše o misijonih, posredujejo pa tudi ljudska srečanja. Ako bomo to boljše poznavanje misijonov združevali z obilnejšo molitvijo in daritvijo zanje, se bodo kmalu pokazali tudi sadovi v raznih blagoslovljenih oblikah. Letošnji zbor članov komisije za misijone pri SKJ DNE 25. 2. V SARAJEVU je to znova dokazal.

4. Zbralo se je 30. zastopnikov iz skoro vseh jugoslovanskih škofij. Poročali so o raznih uspešnih iniciativah za misijonsko vzgojo vernikov, pa tudi o darovih, ki so se za misijone zbrali na misijonsko nedeljo. Ugotovili so z veseljem, da je misijonarjev vedno več, tudi darov je vedno več, molitve in tihe žrtve pa more preštovati le ljubi Bog. Obravnavali so tudi novi Pravitnik papeških misijonskih družb. Slovenske škofije so se tudi tokrat pokazale najbolj prežete z misijonsko mislijo, ki pa lepo napreduje tudi po škofijah na hrvaškem jezikovnem področju. Toda vprašanje o odhodu laičkih pomočnikov v misijone se skoro ni premaknilo z mrtve točke.

5. Tečaji in srečanja doma ne bi smeli potisniti v senco tistih tečajev in zborovanj, ki so nam dostopni zunaj. Sedaj, ko se je msgr. dr. M. Jezernik, vneti pospeševalec misijonske misli v Rimu, preselil v Slovenik, ki je v veliki meri njegova zasluga, bo lahko tudi tam organiziral misijonska srečanja s posebnim ozrom na Slovence, misijonsko razstavo in podobno. Že sedaj nas opozarja na mednarodni misijonski kongres, ki bo v Rimu od 5. do 12. okt. Ker se bo vse to godilo še v svetem letu, je toliko bolj vabljivo tudi za nas. Posebej opozarjam na to misijonske referente.

6. Od vsega pa imajo misijoni največ od vdanega prenašanja trpljenja. Zato je bila tako posrečena misel Družbe za širjenje vere, da je binško praznik pridobila tudi za dan bolnikov za misijone v Sv. Duhu. Kdor je obiskal bolnike in skusil, koliko darujejo ali bi mogli darovati za misijone, potem se rad odzove povabili DŠV in da tudi svoje trpljenje za širjenje vere in še druge zato pridobiva. Vsaj na binško praznik! Prosimo gg. duhovnike, opozorite na to svoje vernike.

Mimogrede vam priporočamo rakovniško „Knjižico“ o misijonarju Kerecu. Župnijske urade, ki imajo o tem kitajskem misijonarju kaj zapisanega, prosimo, da to sporočijo „misijonski pisarni“.

Vsi si pomagajmo medsebojno, da bo božje kraljestvo v misijonih bolje uspevalo, prav zato pa se bo tudi v domovini toliko bolj širilo.

Z misijonskimi pozdravi

Za Medškofijski misijonski odbor
V. Fajdiga, l.r.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1975: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 50,00 pesov, podporna 100,00, dosmrtna 700,00. V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.
— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 17826 Brian Ave., Cleveland, O. 44119. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Tist: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Vrabc Franc, Assumption College, Kilmore, Vic. 3601.

MISIJONSKI DAROVI

ZA BARAGOVO ZADEVO

N. N., Argentina, 50 pesov.

ZA KAST POGANSKIH OTROK

Koroški rojaki, 4.250 šilingov.

TISKOVNI SKLAD „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

Lojzka Košmerlj, 1 dolar; Jakob Modic, 2 dol.; oba iz U.S.A.

V SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Č. g. Anton Žagar, Čile, 1.700 pesov; Franc Sušnik, Slovenska vas, Argentina, 500 pesov; Anglija, po ge. Rehberger, v funtih: N. N., iz Keighley, 5; Jože Grčar, 5; nabirka ob Slovenskem dnevu v Bedfordu, 5. - Koroški rojaki, darovi v prvi polovici 1975: 37.741.40 šilingov.

ZA KRST POGANSKIH OTROK

Ga. Urbanija Marija, ob priliki poroke hčerke Slavke, za g. Buha na Madagaskarju, 200 pesov.

VSEM ZA VSE, TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

Sejavec je šel sejat. . .

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612